Nr. 5

31 JANUARI 1959

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

GA VLUG NAAR DE STAL EN LAAT ZE MIJN PAARD ZADELEN EN VOOR DE DEUR BRENGEN. SCHIET OP!

INTUSSEN SLENTERDEN KANSAS KID EN BRYANT IN DE SCHADUWZIJDE VAN DE STRATEN TOTDAT ZE BIJ DE VEEHOKKEN KWAMEN.

WE WORDEN AAN ALLE KANTEN BESPIED, MAAR DOE OF JE NIETS MERKT, BRYANT.

EVEN LATER BUKTE KANSAS KID ZICH OM EEN SCHOENVETER VAST TE MAKEN, TERWIJL BRYANT ACHTELOOS TEGEN EEN HEK LEUNDE.

KUN JIJ DUBBEL-D-BRANDMERKEN ZIEN, BRYANT?

KID STOND OP. SAMEN WANDELDEN ZE VERDER LANGS DE OMHEINING,... ZACHTJES PRATEND...

ZE HEBBEN BIJNA ALLEMAAL ONZE BRANDMERKEN, KID.

PLOTSELING HOORDE KID VOETSTAPPEN ACHTER ZICH... BLIKSEMSNEL DRAAIDE HIJ ZICH OM! ZIJN WAPEN HAD HIJ AL GEREED.

HEE, SNUITER, WAT MOET JE VAN ONS?

OVERBLUFT DOOR KIDS VLUGHEID, STAK MANUEL BEDREMMELD EN HAASTIG ZIJN HANDEN OMHOOG.

BIJ EEN VENSTERRAAM VAN DE HERBERG STOND DE HERBERGIER MET KAPITEIN GARCIA, DE STADSCOMMANDANT, TOE TE KIJKEN...

KANSAS KID STAK ZIJN PISTOOL IN DE TAS, MANUEL SLAAKTE EEN ZUCHT VAN VERLICHTING.

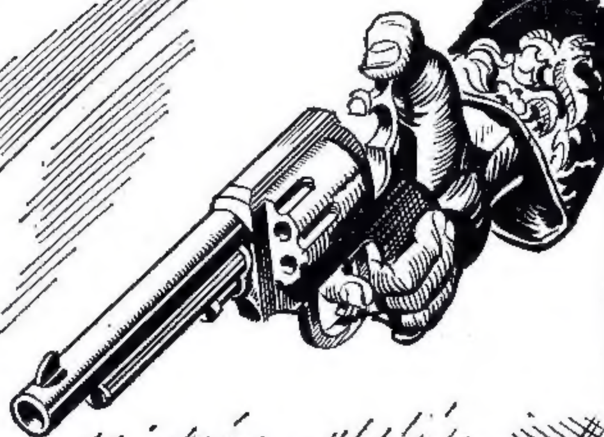
VERGEEF ME. MIJN VRIEND EN IK MOETEN ERG VOORZICHTIG ZIJN...

WE WILLEN GEEN MOEILIJKHEDEN, BEGRIJP JE?

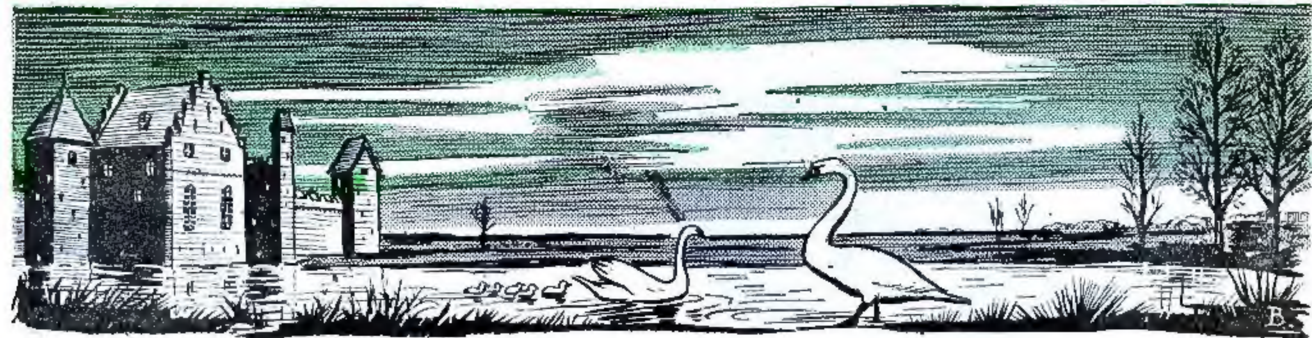

VOLDAAN WANDELDE MANUEL WEG, TERWIJL BRYANT MOPPEREND ZIJN WEG VERVOLGDE.

DIE KEREL HEEFT IETS TEGEN ONS. WE MOETEN GEEN LAST MET HEM KRIJGEN... NOG NIET TEN MINSTE!

Het onvindbare nest

Het werd lente. Walter Gerbrandsz stond bij zijn schuur en keek naar de lucht. De wind was zacht en het zag naar regen uit. In het meertje zwommen de zwanen. Ze waren er dus nog. Spoedig zouden ze verdwijnen en na een paar weken terugkeren met een troepje grauwe jongen.

Walter dacht aan de tijd, toen hij nog klein was. Vaak had hij toen bij de slotgracht de zwanen gevoerd. Zijn vader was rentmeester geweest van het kasteel, waarvan nu nog enkele muren overeind stonden. Samen met de grafelijke kinderen was Walter opgevoed en hij had alles geleerd, wat hij nodig zou hebben om zijn vader op te volgen.

Aan die gelukkige tijd was plotseling een eind gekomen. Graaf Reinout had onenigheid met zijn leenheer en het oorlogsgeweld was als een golf over de streek geslagen. Alle gebeurtenissen waren scherp in Walters geheugen geprent. Eerst de overhaaste terugtocht van graaf Reinouts troepen en tenslotte de vlucht van de grafelijke familie. Met de beide kinderen, Ernst en Ulrica, had hij nog gesproken, vlak voor hun vertrek.

„Wil jij voor onze zwanen zorgen?" had Ulrica gevraagd. Maar Walter had bedenkelijk gekeken.

„Dat zal moeilijk gaan," zei hij. „Jullie weet evengoed als ik, dat het verboden is. Wij mogen geen zwanen hebben."

De twee anderen keken elkaar aan. Ja, het was waar, alleen de kasteelbewoners hadden het recht zwanen te houden. Walters vader zou gestraft worden als hij zwanen in zijn vijver had. Ulrica liet zich echter niet uit het veld slaan. „Je hoeft niet bang te zijn," zei ze. „Schout en schepenen zullen het immers nooit te weten komen. Wie zal hier nog wonen, als wij weg zijn?" Ze zwegen alle drie en keken bedrukt naar de staljongen, die de paarden zadelde.

„En de zwanen hebben niet veel zorg nodig," besloot Ulrica. „Ze zoeken zelf hun voedsel. Ieder voorjaar gaan ze een poos weg en komen later met hun jongen terug."

„Goed dan," besloot Walter. „Ik zal op hen passen, tot jullie terugkomt."

„Dat zijn we vast van plan," zeiden Ernst en Ulrica bijna tegelijk.

„En ik zal op jullie wachten."

Zo was hun gesprek geweest. Kort daarna was de familie weggereisd, begeleid door Walters vader. De rentmeester had alles geregeld en was van plan terug te komen als hij de familie veilig over de grenzen had gebracht. Op zijn eenzame reis naar huis kwam hij echter door een verraderlijke overval om het leven.

Nu volgden harde jaren voor Walter en zijn moeder. Ze moesten werken van 's morgens vroeg tot 's avonds laat voor een karig stuk brood. De troepen van de leenheer hadden het kasteel verwoest en de akkers vernield. Van de grafelijke familie werd nooit meer iets vernomen.

Vandaag moest Walter telkens aan zijn vroegere speelmakkers denken. Misschien kwam het door de zwanen. De slotgracht lag droog en de dieren zwommen nu in het meertje bij Walters land. Waar ze nestelden, had hij nooit kunnen ontdekken.

Als Ernst en Ulrica terugkwamen, zouden ze hun huis weer kunnen opbouwen. De leenheer was opgevolgd door zijn zoon en deze zou hun niets meer in de weg leggen.

Walter dacht aan zijn toekomstplannen, die in rook waren opgegaan. Hij had later in de plaats van zijn vader het landgoed willen besturen. Nu bewerkte hij met moeite zijn eigen grond. De plek was vereenzaamd. In deze rumoerige tijden zochten de mensen de beveiliging van de stadswallen.

Gehoorzamend aan een plotselinge opwelling liep Walter in de richting van het slot. Zijn hond, altijd onafscheidelijk van de baas, volgde hem op de hielen.

Bij het meertje was het ineens een heftig tumult. Wilde eenden vlogen luid snaterend op en de hond stoof blaffend naar de oever.

„Hier, Harras," riep Walter, maar het was niet nodig meer. Het meertje was leeg.

„Dat was mis," lachte Walter en stapte verder. Toen keek hij nog eens om. Het trof hem als iets vreemds, dat hij de zwanen niet had zien wegvliegen. Toch waren ze verdwenen. Hoe kon dat? Hij beklom de heuvel, waarop het slot gestaan had. De muren, hoewel gedeeltelijk afgebroken, waren nog sterk. Ze zouden gemakkelijk hersteld kunnen worden.

De hond gromde. Zijn haren stonden overeind. Onraad, flitste Walter door het hoofd, rovers misschien, die in de bouwvallen een toevlucht hadden gezocht. Ja, bij de ingang van het keldergewelf hoorde hij voetstappen. Iemand kwam de trap op en bleef staan, met de rug naar hem toe. Walter ging naar de vreemdeling, die zich nu snel omkeerde.

„Walter. Ben jij het werkelijk?"

„Ernst!"

De vroegere vrienden stonden tegenover elkaar. Ze hadden even tijd nodig om hun ontroering meester te worden. Er was veel te vragen en te vertellen, maar ze konden er niet dadelijk toe komen. Toen kwam een meisje de trap op. Ze droeg een kleed van grof linnen en het mooie blonde haar, dat vroeger los hing, was nu gevlochten. Maar Walter herkende haar toch dadelijk.

Lang zaten de drie jonge mensen die middag bijeen. Ernst en Ulrica vertelden hun geschiedenis. Toen de zoon van de leenheer de regering overnam, had graaf Reinout tot terugkeer besloten. Op reis waren de graaf en de gravin echter kort na elkaar aan een besmettelijke ziekte gestorven. Ernst en Ulrica hadden samen de reis voort-

gezet, die weldra een moeizame zwerftocht werd. Door het lange verblijf in den vreemde waren hun hulpbronnen uitgeput. Nu hadden ze eindelijk hun doel bereikt, maar ze waren ontsteld over de toestand, waarin hun huis verkeerde. Altijd hadden ze erop gerekend tenminste een dak boven hun hoofd te zullen hebben.

„En dan nog iets," vervolgde Ernst. „Bij ons vertrek was het niet mogelijk veel mee te nemen. Ik begrijp dat het slot is leeggeroofd, maar ik denk dat hier of daar nog kostbaarheden verborgen zijn. Mijn vader heeft mij nooit iets verteld, maar in zijn ziekte ijlde hij voortdurend. . ."

„Over de zwanen," vulde Ulrica aan.

Ernst knikte. „Ik kan het mis hebben, maar het wil maar niet uit mijn gedachten, dat het iets te betekenen heeft. Het heeft me ertoe gebracht onze terugreis door te zetten. Ik dacht, dat jouw vader wel op de hoogte zou zijn."

„Vermoedelijk is hij dat ook geweest," stemde Walter in. Er viel voor korte tijd een somber zwijgen.

„Maar hoe dan ook," besliste Ernst, „we zullen ons hier vestigen." En toen hij Walters bedenkelijke blik zag, voegde hij er met een lach aan toe: „Ik heb in den vreemde wel een en ander geleerd." Hij stak zijn handen uit, ze waren bruin en sterk. Ook Ulrica was niet meer zo tenger als vroeger.

De vrienden besloten een paar vertrekken van het slot weer bewoonbaar te maken. Ulrica kon intussen bij Walters moeder een tehuis vinden. Diezelfde dag nog werden de bouwvallen grondig onderzocht, maar van graaf Reinouts bezittingen werd geen spoor gevonden.

Die nacht sliep Walter niet. De gedachte aan de zwanen liet hem niet los. Het was toch vreemd, dat hij niet wist, waar ze nestelden. En 's morgens ging hij vroeg op weg. Hij wilde en zou het zwanenest vinden.

De ene oever van het meertje was vlak, maar aan de overzijde rezen steile rotsen uit het water op, die een inham vormden. Walter bezat geen boot en het was gevaarlijk in het ijskoude water te zwemmen. Van een paar planken maakte hij een vlot en ging met dit primitieve vaartuig op ontdekking uit. Een eindje kon hij de kreek invaren. Toen versmalde de opening zich en het water verdween in een rotsholte. Daar moesten de zwanen hun nest hebben, een andere mogelijkheid was er niet. Het was een geluk, dat hij mager was, dacht Walter, toen hij zich door de ingang wrong. Langs het water was nauwelijks plaats voor zijn voeten.

Met uitgespreide armen tastte hij langs de vochtige wand. Een flauw daglicht viel door rotsspleten en verlichtte zijn moeilijke tocht. Toen hij een eind gevorderd was, werd het hem angstwekkend duidelijk, dat er geen terugkeer mogelijk was. Er was geen ruimte om zich om te draaien. Eén weg was maar open en die leidde onverbiddelijk naar binnen, steeds dieper in de rots.

De openingen werden schaars en hielden eindelijk op. Walter tastte verder in volslagen duisternis. Het angstzweet brak hem uit.

Bijna stapte hij mis: de wand sprong vooruit. Met oneindig veel moeite gelukte het hem de bocht om te gaan. Hier kwam weer licht naar binnen en ook lucht. Hij kon weer ruimer ademhalen. Het pad werd breder: nu kwam hij vlugger vooruit. Hij moest stijgen in steeds helderder licht. Eindelijk bleef hij staan. Boven zijn hoofd was de blauwe lucht en het lang gezochte nest lag voor hem. Hij stond in een ronde open ruimte. Een kamertje zonder dak leek het wel. In de rotswand zag hij een holte, blijkbaar door mensenhanden uitgehakt.

Walter bukte zich om erin te kijken. De holte bevatte een kleine metalen kist, versierd met de initialen van graaf Reinout.

Zonder veel moeite trok hij het kistje te voorschijn. Ernst had gelijk gehad. In deze schuilplaats werden in tijden van gevaar de kostbaarheden van de familie geborgen.

Hij probeerde het kistje op te tillen, maar dat was moeilijk. Er was geen sprake van, dat hij het naar buiten kon brengen. Hoe was het er dan in gekomen? Vanaf het meertje was het vrijwel onmogelijk. Er moest een weg zijn, die uit het slot naar de schuilplaats leidde.

Hij schoof het kistje weer in de holte en begon een onderzoek in te stellen. De rotswanden waren onbeklimbaar, maar toch betastte hij elke steen. Ergens moest de ingang verborgen zijn. Het duurde niet lang of hij bemerkte, dat onder de druk van zijn hand een van de stenen losliet. Een opening ontstond, die hij vergrootte door nog meer stenen los te wrikken, wat niet heel moeilijk was. Nu kwam hij in een gang, die steil naar boven voerde. Stap voor stap ging hij verder en bleef eindelijk staan. Hier leek de weg wel dood te lopen. Voor hem en aan de zijkant was de harde rots, maar boven hem — dáár was een metalen plaat, die zich opzij liet schuiven. Walter klom omhoog en kon zijn ogen bijna niet geloven. Hij stond op het binnenplein van het kasteel.

Dat was dus de oplossing. De gang was gebruikt in tijden van gevaar. En de zwanen bouwden hun nest in de schuilplaats.

Hij keek naar de zon. Die was al hoog gestegen. Hij moest naar huis om hulp te halen. En terwijl hij de heuvel afliep, maakte hij al plannen voor een blijde toekomst.

Jaren verliepen. Het slot was reeds lang herbouwd en steeds meer mensen kwamen zich vestigen in de streek. Akkers en weiden verschaften hun werk en brood.

Ernst had het land verlaten om zich in het buitenland te vestigen. Walter was met Ulrica getrouwd en bestuurde nu het landgoed, niet als rentmeester, zoals hij vroeger had gedroomd, maar als eigenaar. Weer zwommen er zwanen in de gracht die hun nest hadden op de oude plek. En nog eeuwen later hadden de afstammelingen van Walter en Ulrica een zwaan in hun wapenschild, als herinnering aan de oude schuilplaats bij het zwanenest.

E. S.

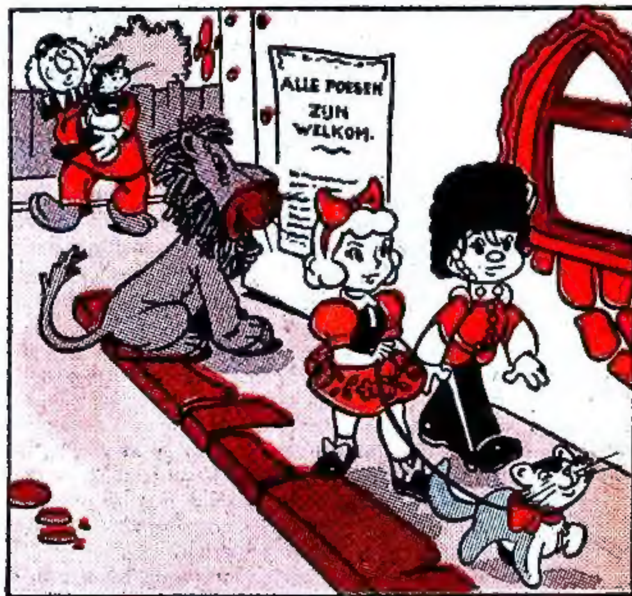

„Ik begrijp dat het slot is leeggeroofd, maar ik denk dat hier of daar nog kostbaarheden verborgen zijn."

SPELEND

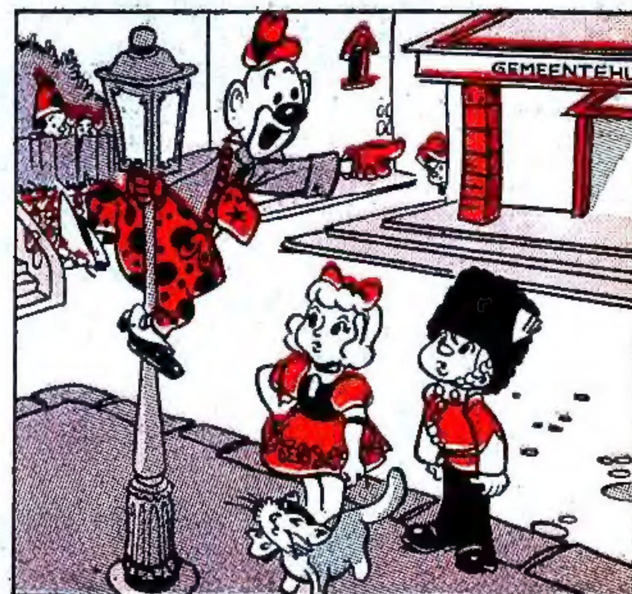
Leo de Leeuw was uit z'n humeur. Dollie Dimpel nam haar poes mee naar de kattententoonstelling, maar niemand had Leo uitgenodigd. „Maar zulke poesen als jij komen er niet," troostte Tommie hem, „blijf nu maar thuis en wees braaf, zoals een echte leeuw betaamt."

Maar Leo wilde niet thuisblijven. Toen Dollie en Tommie weggingen, besloot hij hen achterna te gaan. Onderweg kwam hij langs het aanplakbiljet van de kattententoonstelling. „Alle poesen zijn welkom," las hij verrukt. Daar hoor ik dus ook bij, bedacht hij.

De tentoonstelling werd gehouden in het gemeentehuis, daar wandelden Dollie en Tommie dus heen. Maar toen zij daar aankwamen, begrepen ze niet waarom iedereen naar buiten holde. En niemand had tijd om hen uit te leggen wat er binnen voor vreselijks aan de hand was.

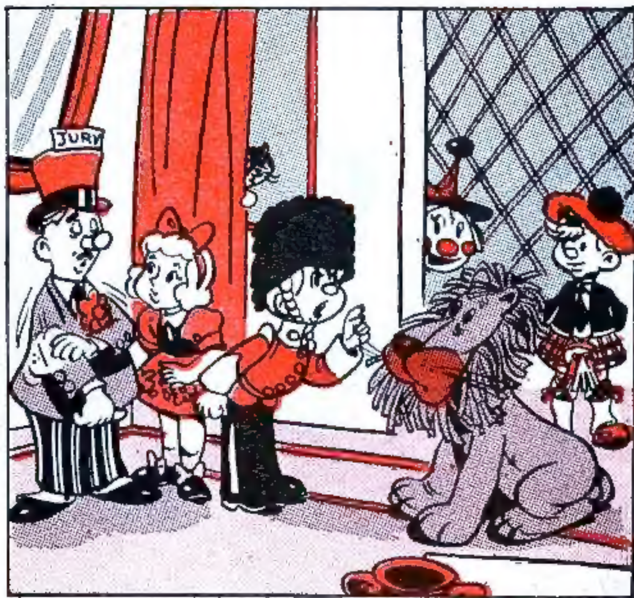

Toen zagen ze Kwink de clown, die boven in een lantaarnpaal zat. „Wat doe jij daar?" vroeg Dollie. „Ik ben gevlucht voor een poes," zei Kwink. „Hij kwam het gemeentehuis binnen en nu eet hij de hele jury van de tentoonstelling op. Het is een ongelooflijk grote kat."

SPEELGOED

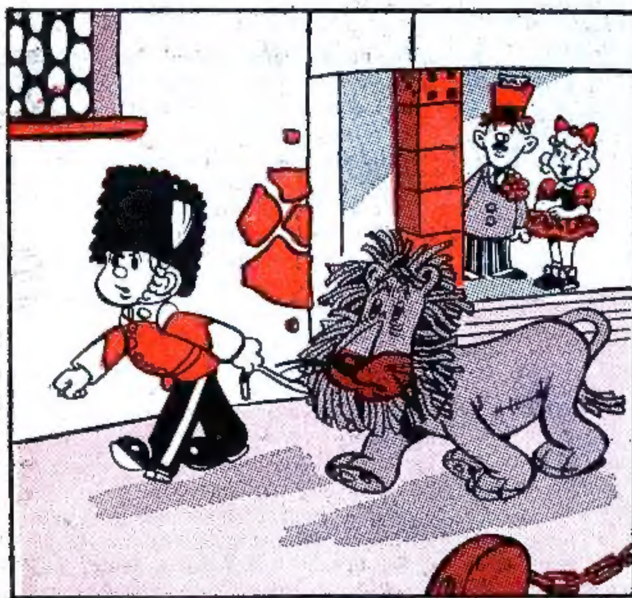

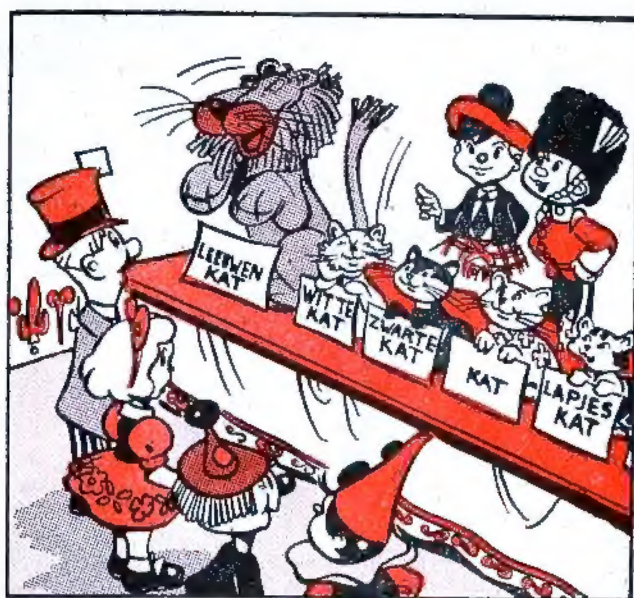

Tommie en Dollie konden zich niet voorstellen welke kat dát zou doen. Ze gingen vlug binnen kijken. Maar het was geen poes, het was Leo, die niemand opat. Hij probeerde juist goede maatjes te worden met de juryleden en likte ze vriendschappelijk.

Dollie Dimpel hielp de voorzitter van de jury overeind. „Het spijt me dat het gebeurd is," zei Dollie. „Ik ben vreselijk kwaad op je," zei Tommie tegen Leo, „ik vind je een onmogelijk rare leeuw. Voor straf breng ik je ogenblikkelijk naar huis. Kom mee."

Tommie deed een touw om Leo's nek en nam hem mee. Och, wat kijkt die Leo op zijn neus, dacht Dollie. Opeens bedacht ze wat, ze fluisterde de jury iets in. „Het is wel erg ongewoon," zei een jurylid, „maar ik zal zien wat ik doen kan. En het is toch wel aardig ook."

Het jurylid riep Leo terug. „We hebben besloten een extra-prijs uit te loven voor leeuwekatten," zei hij, „dus jij mag ook meedoen." Leo kwispelde van vreugde. En omdat hij de enige leeuwekat was, won hij ook een prijs. Niemand in heel Speelgoedland keek zo stralend als hij.

HET TELEVISIE MYSTERIE

XV

DOOR ELISABETH BERESFORD

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Vicky en Peter Lofts logeren bij hun oom en tante in Londen, dicht bij de televisiestudio. Zij willen handtekeningen verzamelen om ze te verkopen en dan een loopmachine te kopen voor hun broer David, die kinderverlamming heeft gehad. Hun vriendje Jim doet hetzelfde voor een buurmeisje, Gappy. Zij raken hun handtekeningenboek echter kwijt en vermoeden dat de humorist Fred Fun het gestolen heeft en daarna verkocht aan Al Mead, een theateragent. Tot hun verbazing worden zij door hem aangenomen als figuranten in de televisiestudio. Voor de opnamen in de openlucht gaan zij allen naar Tullington Castle, waar zij samen met Jane Willoughby, die er met haar grootmoeder woont, een geheime gang ontdekken en daar een kist met oude boeken vinden. Jane vertelt hun over een diefstal van sieraden bij haar in de buurt, waarin Fred Fun betrokken schijnt te zijn. In Londen zien zij dat een bankloper wordt overvallen. Jims buurmeisje Gappy, die ook kinderverlamming heeft gehad, weet met haar rolstoel in de vrachtauto te komen, waarmee de daders ontsnapt zijn. De anderen komen tijdens het zoeken naar de daders weer in de studio terecht. Zij ontketenen daar een vreselijk tumult, waarna blijkt dat de overval slechts gespeeld was voor de televisie. Een hun bekende actrice, Susan Parker, vragen zij om medewerking voor een feest ten bate van patiëntjes met kinderverlamming.*

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Zij zochten haastig in hun zakken naar een behoorlijk stuk papier. Peter vond gelukkig een velletje van de brief van zijn moeder. Zij scheurden het ongebruikte stuk eraf en na even nagedacht te hebben, schreef Jim:

„Juffrouw Parker. Als u niet te druk bezig bent, zouden wij u graag spreken om u wat te vragen over uw feest. Maar doet u alstublieft geen moeite, als u geen tijd hebt. Hoogachtend, Jim Hollis."

Hij gaf het briefje aan de portier, die hun op barse toon gebood buiten te blijven, terwijl hij weg was.

„Luister," zei Jim. „Laten we maar niets zeggen over mijn album en meneer Fun. Ik zal zeggen, dat het allemaal een vergissing was. Ze denkt waarschijnlijk dat ik gek ben, als ik blijf volhouden dat hij het gestolen heeft. Per slot van rekening, als je er goed over nadenkt, lijkt het zo gek ."

„Dat weet ik," stemde Peter in. „Hoe meer ik erover denk, hoe gekker het lijkt."

„Ik zal zeggen, dat het allemaal een vergissing was," zei Jim grootmoedig. Binnen een paar minuten was de portier terug.

„Ik heb juffrouw Parker gesproken," zei hij. „Jullie kunnen binnenkomen, zolang jullie je rustig houden. Kom mee, hierheen."

Hij wees hun de weg naar binnen. In het theater zagen zij een schitterend verlicht toneel met camera's en microfoons, ogenschijnlijk zo maar door elkaar staand. Zij voelden zich een beetje verbijsterd en zaten stilletjes te kijken, toen Susie Parker op hen af kwam.

„Kom maar met me mee," zei ze. „Ik heb net een ogenblikje tijd."

Zij bracht hen haastig achter het toneel en in een kleine kamer met een fel verlichte spiegel, een wastafel en een paar stoelen.

„Ziezo," zei Susie glimlachend tegen haar bezoekers. „Wie is dat? Ik geloof niet, dat wij elkaar al gezien hebben."

Peter stelde Jane voor.

„Hoe is het nu met je album?" vroeg Susie.

„Het was een vergissing," zei Jim. „Maar het was erg vriendelijk van u mij toen te willen helpen."

„Je leek ook zo zeker van je zaak," zei Susie. „Enfin, ik ben blij dat het in orde is. Ik heb je plannen niet vergeten en ik heb met heel wat vrienden van me gesproken over het feest; zij zijn allemaal bereid gratis mee te doen."

„Het is erg vriendelijk van u, juffrouw Parker," zei Peter beleefd.

„Nou en verder heb ik ook nog contact opgenomen met verschillende verenigingen," zei Susie. Zij glimlachte tegen hem en ging verder: „En men was het erover eens, dat het een prachtig idee is. Blijkbaar zijn er genoeg zwembaden in Londen; de moeilijkheid is alleen de kinderen ernaar toe te brengen."

„Denkt u dat véél mensen u willen helpen?" vroeg Vicky.

„Dat weet ik wel zeker," zei Susie. „Ik zal beginnen met uit te zoeken wanneer ze beschikbaar zijn en hoe en waar ik beslag kan leggen op een zaal. En dan zullen we voor aanplakbiljetten moeten zorgen."

„En als dat klaar is," zei Peter praktisch, „zullen we de adressen van de kinderen gaan uitzoeken en van de mensen die ze met hun auto naar het zwembad willen brengen."

„Schitterend," zei Susie. „En geef mij nu jullie adressen, anders weet ik nog niet waar ik jullie kan bereiken." Ze gaven haar op waar zij woonden — Jim ook nog eens voor alle zekerheid.

„Ik ben toch blij dat ik jullie weer ontmoet heb," zei Susie, terwijl ze haar opschrijfboekje in haar handtasje borg. „Ik vroeg me maar steeds af hoe ik jullie ooit moest vinden. Zouden jullie de repetitie willen zien?"

„O ja, graag!" zeiden Vicky, Peter en Jane. Maar Jim zei:

„Ik ga kijken, hoe het met Gappy is."

„Wij moeten straks naar huis," zei Vicky. „Maar ik weet, dat er vanavond weer een groot feest is in Lime Grove, ik heb erover gelezen in het radioblad. Zien we elkaar weer daar bij de ingang, vanavond?"

„Goed," zei Jim.

„Ik wou, dat ik ook mee kon komen," zei Jane verlangend.

„Misschien mag je van meneer Grey een beetje langer in Londen blijven," antwoordde Vicky.

„Ik ben bang dat jullie straks weg moeten," zei Susie. „Dan hebben ze het theater nodig voor de avondvoorstelling."

„Dan zullen we wel een beetje rondkijken en dan zien we elkaar bij de studio om half zeven."

„Ik zal proberen om ook te komen," zei Jane. Jim nam afscheid van Susie en bedankte haar nog eens. Hij had een idee in zijn hoofd en was vastbesloten het uit te voeren. De andere drie gingen met Susie naar de achterzijde van het toneel, waar zij hen achterliet. Zij keken geboeid hoe de programma-assistent — een andere dan die met wie zij het aan de stok gehad hadden — over het toneel liep te praten tegen de onzichtbare regisseur. Deze zat boven in zijn cabine en sprak met de programma-assistent via een microfoon. Het was erg vreemd iemand zo te zien rondlopen schijnbaar hardop met zichzelf pratend. Jane en Peter hadden speciaal belangstelling voor de camera's, die op kleine wagentjes werden rondgereden. Maar Vicky gaf er de voorkeur aan naar de acteurs te kijken. Plotseling voelden de twee anderen, dat zij door haar achteruit getrokken werden.

„Wat heb je?" zei Peter verbaasd, toen hij met een bons achter een enorme mand met toneelrekwisieten terechtkwam.

„Ik bedenk net," fluisterde Vicky terug, „dat het de voorstelling van Fred Fun is. Daar komt hij aan — recht op ons af!"

Zij lieten zich alle drie plat voorover vallen, toen Fred Fun over het toneel in hun richting kwam.

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Jim ontdekt te veel

Jim ging naar het huis van Gappy zo snel zijn benen hem dragen konden. Zij zat, met schitterende ogen bij de gedachte aan een nieuw avontuur op hem te wachten. Een ogenblik kwam Jim in de verleiding haar uit te leggen, wat hij van plan was te doen — dan bedacht hij, dat hij veel te veel moest uitleggen en dat het hen waarschijnlijk beiden te veel in moeilijkheden zou brengen. Dus vertelde hij alleen dat Jane was gekomen en dat de boeken waarschijnlijk veel waard waren.

„Ik moet nog één ding doen, Gappy maar wat denk je ervan om eerst met me mee te gaan naar Gringo, dan gaan we ijs eten."

„Hè ja, dat zou enig zijn!" zei ze. „Ik heb nog zakgeld over, dus ik trakteer. Zeg, waar ga je heen?"

„Even een vriend van me opzoeken," zei Jim luchtig.

Hij wilde Gappy niet te veel vertellen, want hij had het plan opgevat Al Mead een bezoek te brengen. Misschien hadden de anderen niet beseft wat het verlies van zijn album betekende, maar het was voor hem het resultaat van weken hard werken voor Gappy. Nu had hij besloten dat hij nog één poging zou wagen om precies uit te leggen, wat er gebeurd was, en dan te vragen of hij het boek even mocht bekijken. Hij had het maar even gezien toen het van eigenaar verwisselde en het was mogelijk, dat hij zich vergist had. Als hij bij Al Mead geen geluk had, kon hij nog naar Gringo gaan en hem vragen een beloning uit te loven voor elke informatie die iemand over het album kon geven. Ofschoon Jim niet het flauwste vermoeden had waar hij het geld voor een beloning vandaan moest halen, wilde hij daar nu niet aan denken. Hij zou wel een oplossing vinden als de nood aan de man kwam. Hij had er ook geen flauw idee van wat hij tegen Al Mead moest zeggen, maar

„Je leek ook zo zeker van je zaak," zei Susie.

hij vertrouwde erop dat hem op het laatste ogenblik wel iets te binnen zou schieten.

Het was maar goed, dat hij het gezicht van Gappy op dat moment niet zien kon. De jongedame zat peinzend voor zich uit te kijken. Zij kende Jim heel goed en zij was ervan overtuigd, dat hij iets in zijn schild voerde. En zij zou Gappy niet geweest zijn, als ze niet het besluit genomen had om erachter te komen wat dat was.

„Misschien wil je hier even op me wachten," zei Jim met een vreselijk onschuldig gezicht en een engelachtige glimlach, toen zij bij de ijssalon waren gekomen. Gappy glimlachte even onschuldig terug.

„Ja, goed," zei ze. „Maar ik neem geen ijs eer jij terug bent."

Tot zijn stomme verbazing hoorde hij een klikkend geluid...

„Best," antwoordde Jim. „Ik blijf maar een paar minuten weg."

Gappy wuifde naar hem, toen hij even achterom keek. Ze gaf hem een minuut voorsprong en ging hem toen achterna. Zij reed met een behoorlijk gangetje en haar rolstoel ging geheel verloren in de menigte, zodat hij niet kon zien dat zij hem volgde, als hij per ongeluk achterom zou kijken.

Jim haastte zich voort, maar terwijl hij erover liep te denken, wat hij tegen A Mead zou moeten zeggen, werd zijn tempo steeds langzamer. Toen hij eindelijk in de buurt van het kantoor kwam, was hij zelfs zo in zijn probleem verdiept, dat hij bijna stilstond. Heel langzaam ging hij de stoep op, in zichzelf pratend en nu en dan met zijn hoofd knikkend.

Heel even stond Gappy besluiteloos bij de hoge stoep, maar toen zag zij een smal pad dat langs het huis liep. Het voerde naar een kleine tuin achter het huis. Zij ontdekte achter het huis een open raam, waar zij precies met haar rolstoel onder paste Het was kinderwerk!

Ondertussen had Jim zijn naam opgegeven aan het meisje dat achter haar bureau in de wachtkamer zat om bezoekers te woord te staan, en was op een stoel tegen de muur gaan zitten. Daar zaten reeds een aanta. mensen op een rijtje. Na wat hem een eeuwigheid toescheen — in werkelijkheid duurde het maar tien minuten — ging het meisje Al Meads kantoor in en kwam even later terug, waarbij zij Jim beduidde, dat hij naar binnen mocht gaan. Hij liep door; Al Mead die aan het telefoneren was, wees hem een stoel aan

„Zo, jongeman," zei hij eindelijk. „Wat kan ik voor je doen? Wacht eens even, ben jij een paar dagen geleden ook al niet hier geweest?"

„Ja, dat is zo," zei Jim, denkend aan de buitengewone meevaller die ze toen gehad hadden. „Maar ik wilde u nu niet over werk spreken, meneer Mead, omdat, ziet u. . ." De telefoon rinkelde opnieuw en Al Mead luisterde verder niet naar hem.

„Ik zal hem in de andere kamer ontvangen," zei Al Mead in de hoorn „Ja nu dadelijk dan maar."

Hij hing op en keek zo verstoord dat Jim het raadzaam vond zich stil te houden. Al Mead scheen hem geheel vergeten te hebben; hij stond op en begon driftig het kantoor op en neer te lopen, daarbij steeds op zijn onderlip bijtend en kennelijk diep nadenkend. Jim, op een punt van zijn stoel, hoorde dat er buiten een auto voorreed en stopte. Al Mead ging snel naar de deur en bleef daar staan wachten. Jim vroeg zich af of hij misschien even beleefd moest kuchen, alleen maar om de theateragent erop attent te maken, dat hij er nog steeds zat, maar dat probleem werd opgelost, toen hij meneer Mead hoorde zeggen: „Kom mee naar de andere kamer. Waarom liet je het. . . ?"

Toen ging de deur dicht en hij kon niets meer verstaan behalve een vaag gebrom van stemmen. Na een tijdje naar de kalender aan de muur te hebben staan kijken en naar een schilderij van een droefgeestig kijkend hert op een berg, begon Jim ongerust te worden. Hij dacht aan Gappy, die geduldig bij Gringo zat te wachten; de stemmen achter de deur dreunden maar door, nu eens luider, dan weer zacht. Ten laatste kon hij het niet langer uithouden, hij stond op en begon door de kamer te lopen. Hij bekeek het meubilair eens en floot tussen zijn tanden. In een hoek van de kamer stond een boekenkast, hij liep er eens heen om een kijkje te nemen, maar de boeken zagen er erg vervelend uit, allemaal geleerde wetboeken en verder nog een stelletje oude exemplaren, romans van vele jaren terug. Jim zuchtte en ging terug naar zijn stoel. Het hert keek hem verwijtend aan: hij zag ineens, dat het schilderij scheef hing. Hij stond op en liep naar de muur om het recht te hangen. Achter het schilderij leek er iets uit de muur te steken en dus hield hij de lijst wat omhoog om te zien wat eronder zat. Een soort dunne houten wig scheen in de weg te zitten en dus stak hij zijn hand achter het schilderij en gaf er zo maar eens een ruk aan om te zien wat er zou gebeuren. Tot zijn stomme verbazing hoorde hij een zacht klikkend geluid, toen viel het hele schilderij naar beneden, waarbij het midden in zijn gezicht terechtkwam.

„Au!" zei Jim. Hij ging een paar passen achteruit en toen stond hij even met zijn ogen te knipperen, want erachter bevond zich de deur van een kleine safe, die in de muur gebouwd was! Hij deed weer een stap naar voren om beter te kunnen kijken; aan de andere kant van de muur kon hij de stem van Al Mead nog steeds horen, dus van die kant dreigde geen gevaar voor plotselinge ontdekking. De safe was tot zijn teleurstelling leeg, op een paar oude boeken na.

„Bah, niets dan boeken," mompelde hij. „Geen geheime plannen, geen documenten, geen diamanten, alleen maar boeken!. . ."

Hij wilde de safe dichtdoen, toen zijn aandacht getrokken werd door een metaalkleurige glans. „Hee. . .!" zei Jim. „Ik geloof werkelijk dat. . ." Hij graaide in het stapeltje boeken en

haalde er zijn eigen autogrammen-album tussenuit! Hij bladerde het door. Ja, daar waren alle handtekeningen, die hij met zoveel zorg verzameld had; terwijl hij ze stond te bekijken, herinnerde hij zich precies, hoe en wanneer hij ze gekregen had. Vreemd genoeg had Al Mead op de tiende bladzijde vier kleine vierkantjes getekend, maar niet om de handtekeningen heen. Bladzijde na bladzijde sloeg hij om; hij was zo verdiept in zijn herinneringen, dat hij de deur niet hoorde opengaan. Het eerste dat hij gewaar werd, was een grote hand op zijn schouder, die hem beetpakte en omdraaide; tot zijn grote schrik stond hij oog in oog met de woedende Al Mead.

„Wat voer jij daar uit?" zei Al, met een krijtwit gezicht.

Jim slikte eens.

„Ik wilde het schilderij recht hangen," stamelde hij. De greep op zijn schouder werd vaster en snel ging hij verder: „Het gaat om dit boek. . ." hij hield het kostbare album omhoog. Al Mead boog zich naar voren om het hem uit zijn hand te rukken, maar Jim was niet van plan het zonder meer af te staan. Hij rukte zich los en liep achteruit, totdat hij achter het bureau stond.

„Het is mijn boek! Het is van mij," zei hij. „Ik weet er alles van en u zou alleen maar. . ."

„Weet jij er alles van?" zei Al Mead, die heel langzaam op Jim afgekomen was en nu plotseling stilstond. Hij herhaalde de woorden, alsof hij ze niet kon geloven. „Weet jij er alles van?"

„Ja," zei Jim, terwijl hij haastig nog een stap opzij ging. „Weet u, meneer Fun, dat is meneer Fred Fun, die. . ."

„Je weet er dus alles van," zei Al Mead weer en zijn gezicht kreeg een boosaardige uitdrukking. „Geef op!" zei hij zacht, „of ik zal je. . ."

„Hou op!" klonk er een andere stem in de deuropening; zij keerden zich beiden om en zagen een lange man met een dun zwart snorretje staan.

„Je hoort toch wat dat jong zegt, Joe," zei Al Mead.

„Het is nu eenmaal gebeurd," zei Joe, Jim strak aankijkend. Deze probeerde even strak terug te kijken, maar hij had meer zin om in de grond te zinken. Waar waren zij zo ontdaan over? vroeg hij zich met verbazing af.

„Doe geen domme dingen, Joe," zei Al Mead. Joe deed een stap voorwaarts en begon Al Mead iets in zijn oor te fluisteren. Daardoor schonken zij een ogenblik geen aandacht aan Jim, die met het album vast in zijn handen geklemd zijn hersens pijnigde op een ontvluchtingsplan. Flauwtjes hoorde hij dat iemand zijn naam fluisterde. Hij keek wild in het rond, maar zag niemand. Toen realiseerde hij zich dat hij bij het raam stond; heel langzaam schoof hij er achterwaarts heen totdat hij, door zijn hoofd een beetje te draaien, net naar buiten kon kijken. En toen viel hij van verrassing bijna over de vensterbank naar buiten, want daar — recht onder het raam — stond Gappy, met ogen zo groot als theeschotels naar hem opkijkend.

„Wat gebeurt er?" fluisterde zij. Jim haalde zijn schouders op, hij durfde niets te zeggen, uit angst dat de twee mannen hem konden horen. Met een lichte beweging van zijn hoofd probeerde hij Gappy duidelijk te maken dat zij weg moest gaan, maar de jongedame schudde energiek terug. Jim probeerde erg kwaad te kijken, maar Gappy liet zich niet imponeren en keek onschuldig terug.

Als ze mij bij de politie aangeven voor diefstal, dacht hij, zie ik niet in, waarom Gappy er ook in betrokken moet worden. Hij trok een lelijk gezicht tegen haar.

„Hee, jong!" bulderde Al Mead plotseling en Jim maakte bijna een luchtsprong van schrik. „Weet je wel, dat we je kunnen aangeven voor diefstal met inbraak?"

Jim haalde diep adem.

„Dat weet ik," zei hij.

„Maar," Al Mead glimlachte, „misschien zijn wij bereid alles te vergeten, als je iets voor ons zou willen doen."

Jim deed zijn mond open om iets te zeggen, maar bedacht zich.

„Eigenlijk," ging Al Mead verder, „zouden wij in ruil voor een beetje vergeetachtigheid van jouw kant wel zaken met je willen doen," en hij haalde een bankbiljet uit zijn zak.

Hoe bestaat het! dacht Jim. Hij probeert me om te kopen — maar waarom zou hij dat doen? Niemand zou mij ooit op mijn woord geloven dat Fred Fun mijn boek gestolen heeft. Ik heb zo'n idee, dat er iets erg vreemds aan de hand is. Zijn hersens werkten bliksemsnel, terwijl hij onschuldig terugstaarde naar Al Mead en Joe. Zij glimlachten weer tegen hem.

„Dus hier is een pond, helemaal voor jou alleen," zei Al Mead en hield hem het bankbiljet voor. „We praten niet meer over de politie en je moet alleen vergeten dat je dat boek ooit gezien hebt. Dat is toch niet te veel gevraagd. En vergeet niet," zijn stem werd dreigender, „dat ik een getuige heb om te bewijzen, dat je mijn brandkast beroofd hebt. Dus laten we elkaar een hand geven en dan geef jij mij het boek." Hij hield het bankbiljet onder Jims neus.

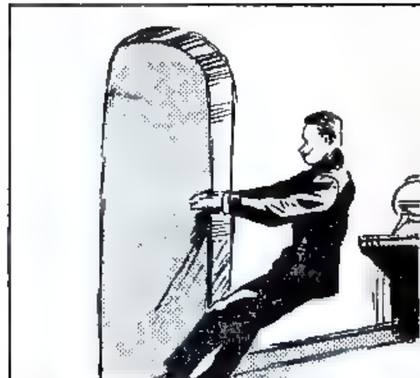
W O R D T   V E R V O L G D

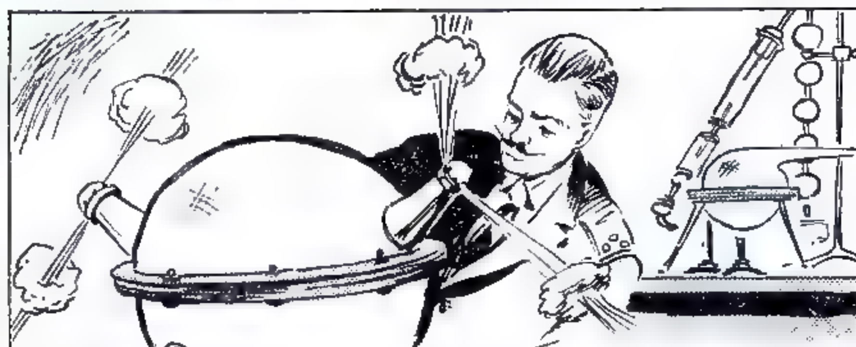

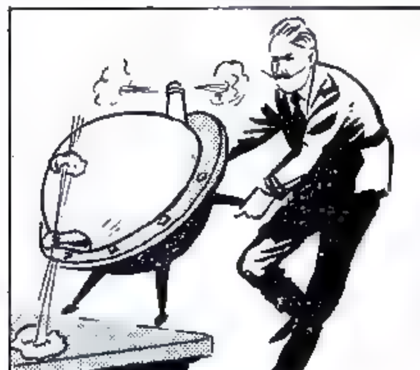
„Hee, jong!" bulderde Al Mead plotseling . . .

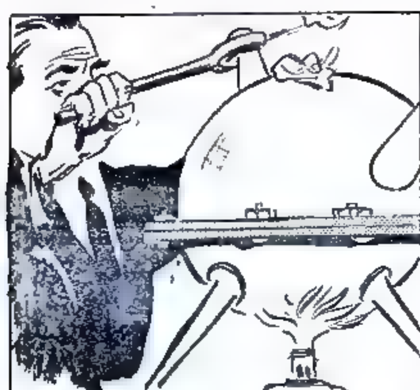
Captain JOKER

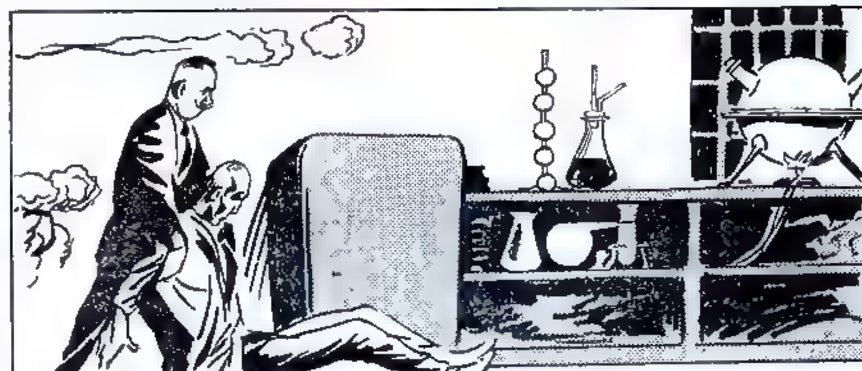

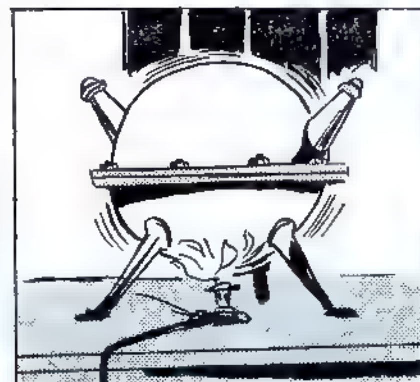

DE ONTPLOFFING HAD NOG GROTER KRACHT ONTWIKKELD DAN JOKER HAD GEHOOPT; STEEKVLAMMEN SCHOTEN OMHOOG, STUKKEN IJZER VLOGEN IN HET ROND...

SIR GLADSTONE WAS DOOR HET LAWAAI TOT BEWUSTZIJN GEKOMEN, JOKER HIELP HEM OVEREIND.

ZIJ ZOCHTEN HUN WEG DOOR DE RAVAGE NAAR HET RAAM EN WELDRA KONDEN ZIJ OPGELUCHT EN VERHEUGD WEER FRISSE LUCHT INADEMEN.

„DE BRANDWEER MOET KOMEN," ZEI GLADSTONE. „IK GA DADELIJK OPBELLEN"

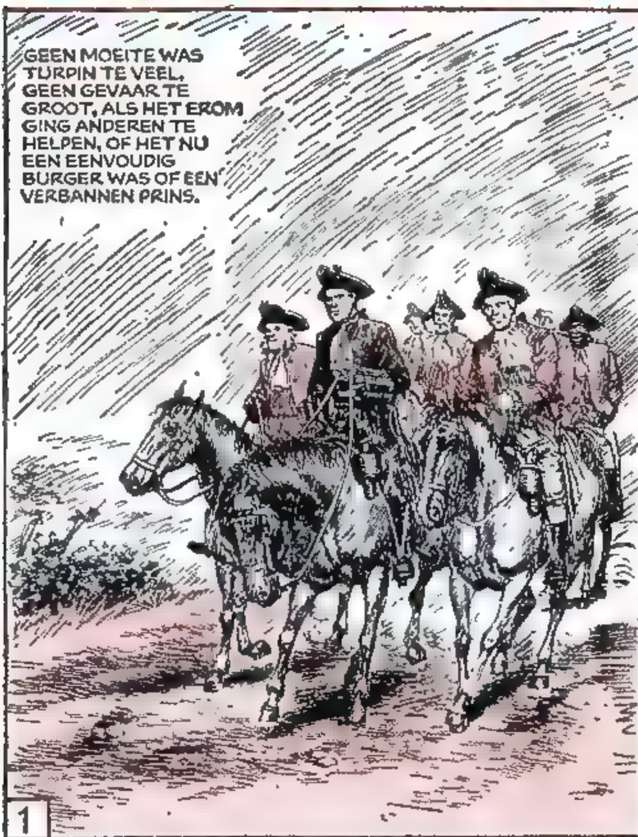

DE ONTPLOFFING HAD NOG GROTER KRACHT ONTWIKKELD DAN JOKER HAD GEHOOPT; HET LABORATORIUM WAS VOOR EEN GROOT DEEL VERWOEST, MAAR DE UITGANG DOOR HET RAAM WAS VRIJ!

ACHTER HEM IN DE STRUIKEN LOERDE GEVAAR, TUSSEN DE BLADEREN HIELD EEN MAN HEM VOORTDUREND IN HET OOG.

EEN DONKERE GEDAANTE SLOOP ONHOORBAAR ACHTER JOKER; EEN KNUPPEL ZWAAIDE EVEN DOOR DE LUCHT, EEN DOFFE SLAG...

JOKER ZEEG BEWUSTELOOS OP DE GROND.

DICK TURPIN

GEEN MOEITE WAS TURPIN TE VEEL, GEEN GEVAAR TE GROOT, ALS HET EROM GING ANDEREN TE HELPEN, OF HET NU EEN EENVOUDIG BURGER WAS OF EEN VERBANNEN PRINS.
1

OP EEN MIDDAG WAREN TWEE METGEZELLEN VAN DICK, DE NEGER BEETLES EN PETERS, DE IER MET ZIJN VUURRODE SNOR, OP DE RIVIER AAN HET ROEIEN.
BEETLES, DOORROEIEN, ANDERS GAAN WE SCHOMMELEN.
KIJK EENS ACHTEROM. ER STAAN DAAR VIJF MANNEN EEN ANDER AF TE ROSSEN. DAT IS GEEN WERK, VIJF TEGEN ÉÉN.
WE ZULLEN HEM TE HULP KOMEN, ALLEEN REDT HIJ HET NOOIT
HIJ HEEFT ER EENTJE NEERGESLAGEN, MAAR DE REST DRIJFT HEM NAAR HET EIND VAN DE STEIGER.
2

DE OVERMACHT WERD DE AANGEVALLENE TE STERK. TOEN BEETLES DE STEVEN WENDDE, ZAG PETERS HOE HIJ EEN KLAP MET EEN KNOTS KREEG.
HELP!
DAT IS GENOEG, JACOB!
IN HET WATER! DAN ZIJN WE VAN HEM AF!

DAN METEEN MAAR DOEN OOK, VOORDAT IEMAND ONS BETRAPT.
ZIEZO, DAT IS KLAAR, KOM MEE, MANNEN.
3

TERWIJL HET SLACHTOFFER ONDER WATER VERDWEEN, TROKKEN DE AANVALLERS WEG, NIET WETEND DAT BEETLES EN PETERS DE DRENKELING TE HULP KWAMEN.
NOG EEN PAAR METER, DAN ZIJN WE BIJ HEM. ALS HIJ MAAR NIET DOOD IS!
MAAR GOED DAT WIJ HIER NET VOORBIJKWAMEN.

PETERS EN BEETLES TROKKEN DE DRENKELING OP IN DE BOOT, WAAR HIJ BEWUSTELOOS BLEEF LIGGEN.
HIJ LEEFT NOG, WE MOETEN HEM GAUW NAAR DE MOLEN ZIEN TE BRENGEN, VOOR DROGE KLEREN EN VERZORGING.
WE HEBBEN DE STROOM GELUKKIG MEE.
4

EEN VAN TURPINS SCHUILPLAATSEN WAS EEN OUDE MOLEN. DAAR BRACHTEN ZE DE DRENKELING NU HEEN, DIE, TOEN HIJ WAKKER WERD, ALLEMAAL LACHENDE GEZICHTEN OM ZICH HEEN ZAG.
HOE KOM IK HIER? U HEBT ALS VRIENDEN VOOR ME GEZORGD. .
WE HEBBEN U UIT HET WATER GEVIST, TOEN U NEERGESLAGEN WAS DOOR EEN VIJFTAL KERELS.

MAG IK ME VOORSTELLEN: DICK TURPIN, EN DIT ZIJN MIJN VRIENDEN.
DICK TURPIN! DE MAN DIE ALTIJD WORDT GEZOCHT DOOR DE SCHOUT EN ZIJN MANNEN. BLIJ MET U KENNIS TE MAKEN. IK BEN DE ERFPRINS VAN HOLSFALLEN.
DE ERFPRINS VAN HOLSFALLEN? MAAR MEN BEWEERDE DAT HIJ VERMOORD WAS!
DAT BERICHT IS VERSPREID DOOR GRAAF MARINO, DIE NU AAN DE MACHT IS. HIJ WEET NIET DAT IK ONTSNAPT BEN. STELT U ME VOOR AAN UW VRIENDEN?
5

DIT IS TOM KING, MIJN LIJFWACHT, DAN KRIJGT U ONS JONGMAATJE, EN DAN BEETLES. HIJ EN PETERS MET DE RODE SNOR HEBBEN U UIT HET WATER GEHAALD. HELEMAAL RECHTS STAAT PAT O'FLYNN.
HEEL VEEL DANK VOOR UW HULP EN VRIENDSCHAP.
6

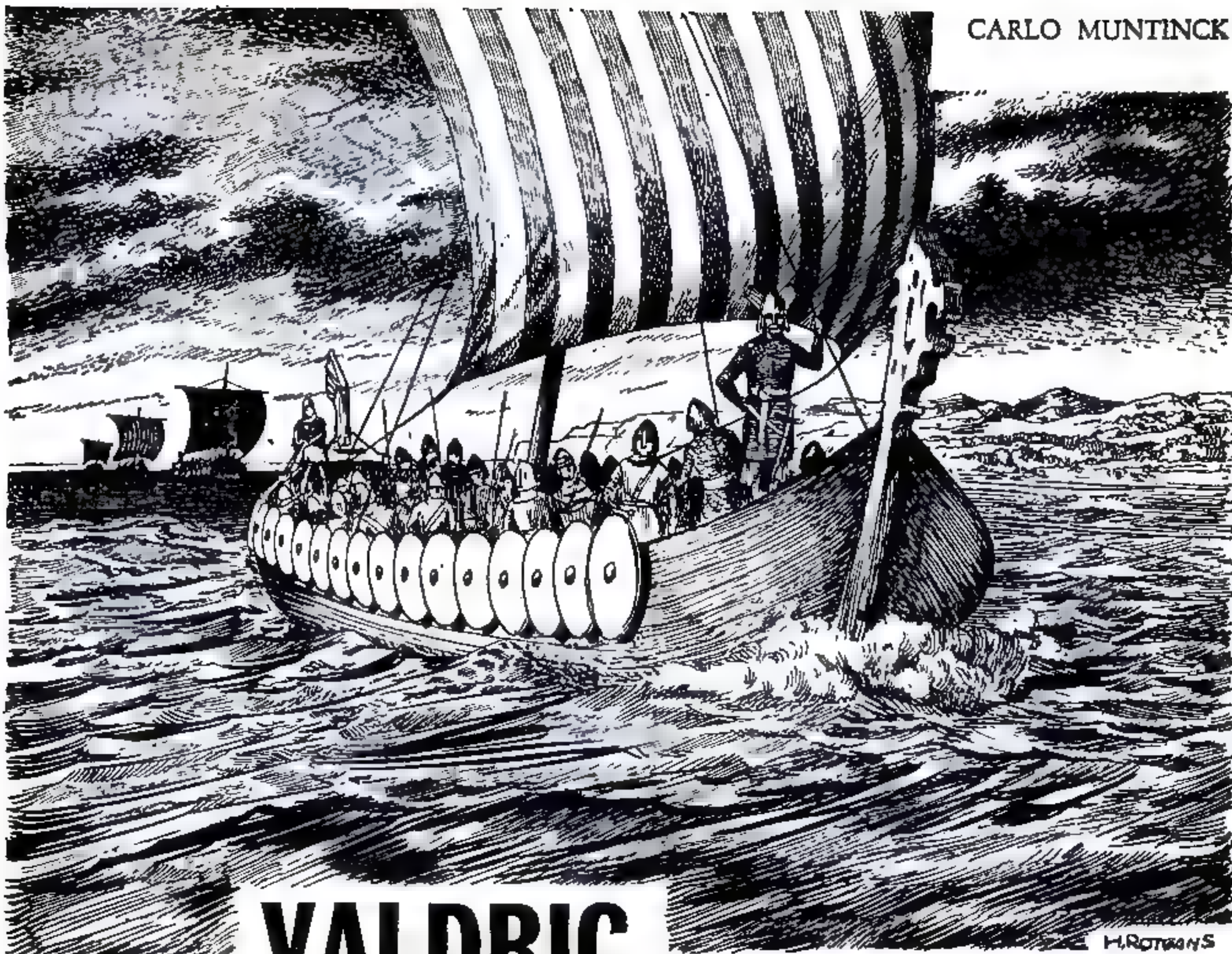

TOEN IK AAN DE MOORDAANSLAG ONTSNAPT WAS, GING IK IN ENGELAND DE KONING OM HULP VRAGEN. MAAR OMDAT DE GRAAF HERTOG BRAGANZA NAAR HET ENGELSE HOF HAD GESTUURD, EEN DOORTRAPTE SCHURK DIE EEN LENING KWAM AFSLUITEN, WERD IK NIET ERKEND ALS PRINS VAN HOLSFALLEN.

HERTOG BRAGANZA WILDE BLIJKBAAR HET PLAN VAN GRAAF MARINO, DAT GEFAALD HAD, BETER UITVOEREN EN STUURDE DIE KERELS OP U AF. WILDE U EIGENLIJK HIER SOLDATEN VRAGEN?
IK WILDE GRAAG VIJFTIG BETROUWBARE LIEDEN HEBBEN. DAN KUNNEN MIJN VOLGELINGEN, DIE NU DOOR HET LAND VERSPREID ZIJN, ZICH BIJ ME VOEGEN.
7

MAAR WIJ KUNNEN U TOCH HELPEN! WIJ ZORGEN VOOR ZOVEEL MANNEN ALS U NODIG HEBT. MAAR NU GAAN WE EERST ETEN.
AAN TAFEL, MENEER DE PRINS, DOET U ONS DE EER AAN MEE TE ETEN?

JE MOET NIET ZEGGEN MENEER DE PRINS, JE HOORT „HOOGHEID" TE ZEGGEN.
LAAT MAAR, BEETLES, WE ZIJN HIER VRIENDEN ONDER ELKAAR. NOEM ME GEWOON CLAUDE. IK BEN JULLIE ALLEMAAL ZEER DANKBAAR.
8

CARLO MUNTINCK

VALDRIC WERPT ZIJN ZWAARD WEG

Op een warme junidag in het jaar 1021 meerde een kleine vissersboot in de monding van de Seine. Zodra het vaartuig langs de kant schuurde, sprongen er enige mannen af, die opgewonden naar het dichtstbijzijnde dorp renden.

„De Noormannen!" riepen ze. „De Noormannen komen!"

Een oude man hief zijn armen op en keek de vissers ontzet aan. „De Noormannen?" herhaalde hij bevend.

Een van de mannen knikte. „We zijn hun maar ternauwernood ontkomen," zei hij. „Het schip van Jehan hebben ze geënterd en lek gehakt."

De oude man schudde het hoofd. „Ik kan het bijna niet geloven," zei hij. „Dat zou dan de vierde maal zijn, dat die plaag over ons komt."

De visser haalde zijn schouders op. „Ik zou maar maken dat ik wegkwam. Die rovers sparen kind noch grijsaard."

Ze renden verder en herhaalden overal waar ze kwamen hun waarschuwende kreet, de bevolking in de grootste verwarring achter zich latend.

De oude man ging zijn huisje binnen en wekte zijn zoon, die op de grond lag te slapen.

„Catharin, sta op! De Noormannen komen!"

De jongeman deed zijn ogen open en keek hem slaperig aan, maar toen de oude zijn woorden herhaalde, sprong hij op en rende naar buiten, waar hij haastig het paard voor de wagen spande.

Juist toen hij het pad opreed, kwam er van de andere kant een jongen van een jaar of vijftien aan, die vlak voor het paard langs, het huisje naast het zijne binnenging.

Toen hij in de kamer kwam, was zijn moeder bezig een bundel linnengoed in een doek te wikkelen; een klein meisje met blonde vlechten hielp haar daarbij.

„Valdric!" zei de vrouw, „wat een geluk dat je er bent. O, Valdric, wat moeten we beginnen?"

„We moeten vluchten, moeder," antwoordde de jongen. „Ze zullen spoedig hier zijn. Toen ik op de heuvel stond, kon ik in de verte de zeilen al zien."

Hij nam een paar kookpotten onder zijn armen en bracht ze naar buiten. Daarna haalde hij het linnengoed, dat zijn moeder had ingepakt. Hij hielp zijn moeder en zijn zusje op de wagen van Catharin en gaf hun het huisraad aan. Daarna klom hij zelf naast Catharin op de bok.

Slingerend en schokkend over de kuilen in het zandpad reden ze in zuidoostelijke richting, zover mogelijk van de rivier af.

Vrouw Clotilde keek om en zag hoe aan alle kanten de mensen bepakt en beladen het dorp verlieten. Met een zucht legde ze haar arm om de schouders van de kleine Cuna.

„Ik vraag me af of we ons huisje ooit terug zullen zien," zei ze verdrietig.

De oude man, die naast haar zat, klopte met zijn stok op het hout van de wagen.

„Daar zou ik maar niet op rekenen,' zei hij. „Die woestelingen zijn met plunderen en brandstichten grootgebracht. Ik vraag me af of de wereld ooit van die plaag verlost zal worden maar dat zal ik wel niet meer' beleven."

Hij leunde tegen het pak met linnengoed en keek mistroostig naar de golvende korenakkers.

„Kijk eens hoe mooi het graan er bij staat," zei hij. „Straks zal de brand er wel ingaan. Hongersnood en ellende, dat is alles, waar we op kunnen rekenen."

Valdric trok zijn benen op en zette zijn voeten op de zitplank van de bok. Het dorp, waar hij geboren was, lag nu al ver achter hem en de wagen bracht hem er steeds verder vandaan, een onbekende toekomst tegemoet. Hij dacht aan zijn vader, die naar het verre Londen was. Met een schip van de markgraaf was hij uitgevaren om aan de overkant van de zee het kostelijke koren te ruilen voor de wol, die ze nodig hadden voor hun weefgetouwen. Acht dagen geleden was hij vertrokken, nog zeker twee weken zou het duren eer hij terugkwam. Het vredige dorp dat hij had achtergelaten, zou dan een zwartgeblakerde puinhoop zijn en hij zou niemand vinden, die hem kon vertellen waarheen zijn vrouw en kinderen waren gevlucht.

„Moeder," zei Valdric, „hoe moet vader ons nu vinden, als hij terugkomt?"

Clotilde haalde haar schouders op. „Dat weet ik niet, m'n jongen. Als de Noormannen verder trekken, gaan we terug. Misschien wacht hij dan op ons."

Valdric knikte. „Wat zal hij schrikken," zei hij. „Er zal niemand zijn om hem te begroeten, als hij thuiskomt. Zelfs. . ."

Hij gaf een kreet. „Moeder! We hebben Waldo vergeten!"

„Die zal z'n weg wel vinden, jongen," antwoordde Clotilde. „Een hond weet altijd wel aan z'n kostje te komen."

„Ja. . . maar. . . ik had 'm vast gebonden," zei Valdric hakkelend „Hij zat achter de kippen van Rupert aan. O, moeder, ze zullen 'm doodmaken!"

De kleine Cuna begon te huilen „Niet doodmaken," snikte ze. „Waldo is lief."

Valdric keerde zich om en streek haar over haar vlechten. „Huil maar niet," zei hij. „Ik ga hem halen."

Eer een van de anderen hem kon tegenhouden, was hij van de wagen in het hoge gras van de berm gesprongen.

„Valdric!" riep zijn moeder. „Kom terug!"

Catharin hield het paard in, maar eer de wagen stilstond, was de jongen al een heel eind teruggerend

„Valdric! Valdric!" riep Clotilde „O, Catharin, laat hem niet naar het dorp gaan."

De jongeman keek naar zijn vader, maar deze schudde het hoofd.

„Het pad is te smal om te draaien, Clotilde. We kunnen niet terug."

„Laat Catharin het paard dan uitspannen," smeekte de vrouw.

„Nee," zei de oude man. „Als die barbaren ons te pakken krijgen, zijn we allemaal verloren. Vooruit, Catharin!"

De jongeman trok de teugels aan en de wagen zette zich krakend in beweging.

Intussen holde Valdric het zandpad af. Van tijd tot tijd bleef hij staan om op adem te komen, maar spoedig rende hij weer verder.

Eindelijk kon hij in de verte het dorp zien liggen. De huizen stonden er nog zoals hij ze voor het laatst had gezien; de vikings waren dus nog niet aangekomen.

Hijgend legde hij het laatste deel van de weg af. De stilte om hem heen werd slechts verbroken door het gekwetter van een paar vogels en het gekakel van een kip, die in de haast was achtergelaten; maar toen hij het huis van zijn vader naderde, hoorde Valdric duidelijk het janken van Waldo. Hij ging naar binnen en zodra de hond hem zag, gingen zijn jammerkreten in een luid geblaf over.

Valdric aaide de jonge herder over zijn kop.

„Arme Waldo," zei hij, „hadden we je zo maar vergeten?"

Hij maakte de hond los en wikkelde het uiteinde van het touw om zijn hand. „Kom," zei hij, „we gaan er vandoor."

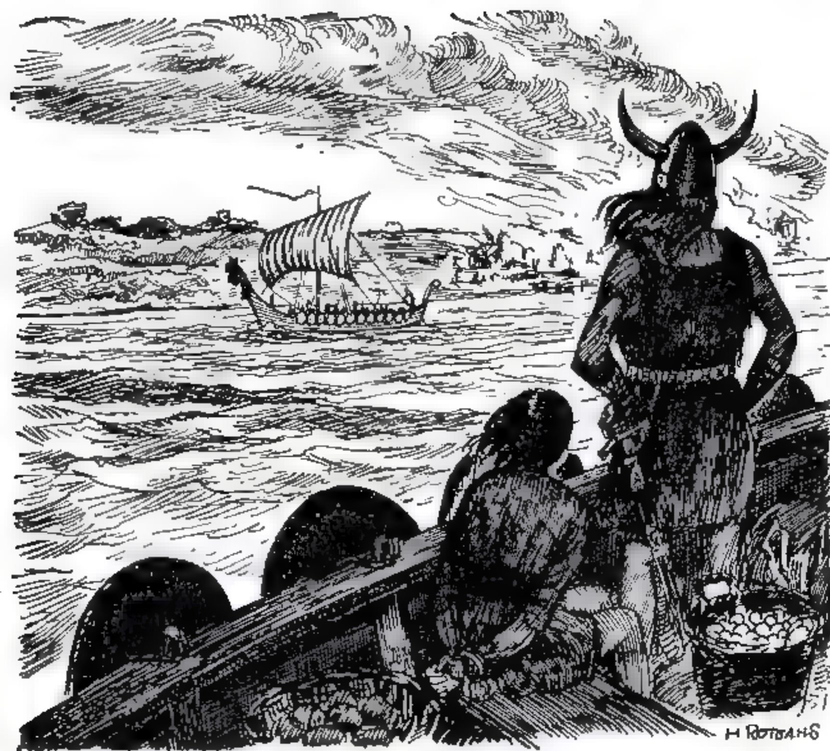
Hij wierp een laatste blik door het kleine vertrek, toen trok hij Waldo met zich mee

Op hetzelfde ogenblik, dat hij zijn voet op het zandpad zette, klonken er een eind verderop luide stemmen. Valdric bleef staan en keek om zich heen. Aan het begin van het dorp, vlak bij het huis van Thibar, liepen een paar mannen. Ze hadden metalen helmen op en over het linnen onderkleed droegen ze dierevellen. Op de heup hadden ze korte zwaarden, die bij elke stap heen en weer slingerden en hun linkerschouder was door een rond schild bedekt.

Een ogenblik stond Valdric dood-

Slingerend en schokkend over de kuilen in het zandpad reden ze in zuidoostelijke richting.

Valdric keek naar het verdwijnende dorp, dat nu geheel in brand stond.

stil, toen begon hij zonder omkijken te rennen. Achter zich hoorde hij kreten en toen hij een snelle blik over zijn schouder wierp, zag hij dat de vier mannen de achtervolging hadden ingezet. Ondanks hun wapens kwamen ze snel vooruit, hun kreten werden steeds duidelijker.

Valdric was zo vermoeid, dat zijn hart bij iedere stap tegen zijn ribben bonsde, maar hij wist dat het om zijn leven ging. Het begon er bijna op te lijken dat hij zijn achtervolgers zou ontkomen, toen er plotseling iets gebeurde, dat zijn ongeluk werd.

Bij het eind van de huizenrij wilde hij linksaf slaan, maar Waldo, die daar niet op bedacht was, ging rechtdoor. Het touw, waarmee hij vastzat, wond zich om de benen van Valdric en toen de hond zich verschrikt probeerde los te rukken, maakte hij het alleen nog maar erger.

Eer de jongen zich van het koord had kunnen bevrijden, waren de Noormannen bij hem. Een van hen hief zijn zwaard op, maar de man naast hem greep hem bij de arm.

„Laat dat, Ronan," gebood hij.

Valdric, die sidderend op de dodelijke slag had gewacht, hief voorzichtig zijn hoofd op en keek in een paar helderblauwe ogen, die hem niet onvriendelijk gadesloegen.

„Sta op," zei de Noorman in gebroken Keltisch. Valdric bevrijdde zijn benen van het touw en fluisterde Waldo haastig iets toe. De hond glipte tussen de benen van Ronan door en rende de weg af, in de richting, waarin anderhalf uur vroeger de wagen was gegaan.

De aanvoerder van de Noormannen lachte. „Als jij zo hard kon lopen, hadden we je niet te pakken gekregen, knaap. Sta maar eens op."

Valdric deed wat hem gezegd werd. Hij zag nog wat bleek, maar zijn knieën trilden niet meer, zoals even tevoren.

„Wat wou je met die jongen doen, Harold?" vroeg Ronan.

„Meenemen," was het antwoord. „We hebben heel wat mensen verloren, daarginds bij Brugge. De knaap ziet er stevig genoeg uit en ongetwijfeld zal hij liever voor zijn leven vechten dan het door jouw zwaard verliezen."

Hij wenkte een van de anderen. „Breng die jongen naar de boot, Eigar, en zorg, dat hem niets overkomt."

De jongste van het viertal bond Valdrics handen met het touw van Waldo op zijn rug. „Die kant op," zei hij, in zijn eigen taal.

Valdric verstond hem niet, maar hij begreep wat de viking bedoelde en gehoorzaam begon hij in de richting van de Seine te lopen.

Van de kant van de rivier kwamen intussen steeds meer Noormannen het dorp binnen; toen Valdric en zijn bewaker de huizen achter zich hadden gelaten, zag de jongen aan de oever de gevreesde drakeschepen liggen.

Eigar duwde hem naar een van de boten en zei iets tegen een lange, roodharige man bij de achtersteven.

De viking kwam naar voren en wees Valdric een plaats op een van de banken aan.

„Ga daar maar zitten, geluksvogel," zei hij in het Keltisch.

Eigar ging terug naar het dorp. Nog voordat hij was verdwenen, zag Valdric hoe een eind verderop de vlammen uit de huizen sloegen.

Zijn vader en zijn grootvader hadden hem vaak verteld over de woeste vikings, die de kusten van West-Europa afstroopten en alles roofden wat van hun gading was. Valdric had altijd gedacht, dat ze het erger maakten dan de werkelijkheid was, maar nu zag hij met zijn eigen ogen dat er niets overdreven was in hun verhalen.

Toen de Noormannen terugkwamen uit het dorp, waren ze beladen met levensmiddelen. Broden en vruchten, kippen en konijnen, wat ze maar vinden konden hadden ze meegenomen en alles werd in de brede boten geladen, waarmee ze uit het verre Scandinavië waren gekomen.

Harold, de man die Valdric het leven had gered, droeg een korf vol pruimen, waarvan hij er af en toe een in zijn mond stak.

Toen allen aan boord waren, werden de zeilen gehesen en spoedig voeren de drakeschepen terug naar zee.

Valdric keek naar het verdwijnende dorp, dat nu geheel in brand stond. Harold kwam naast hem zitten en maakte het touw los.

„Treur er maar niet om," zei hij, „die huizen worden wel opgebouwd."

Hij stopte Valdric een paar pruimen toe en wees in de verte. „Voorlopig hebben we weer te eten," zei hij. „Nu gaan we eens kijken wat er in Brittannië te halen valt."

Hij zag Valdrics verbazing en lachte.

„Wat kijk je, jongen?" zei hij. „Hier zijn we alleen gekomen om voedsel te halen. Ons eigenlijke doel is Brittannië. Die Saksen schijnen heel wat goud te hebben en met goud doe je alles. Hoe vind je het eigenlijk, dat je met ons meegaat?"

Valdric aarzelde. „Niet zo heel prettig," zei hij. „Ik was liever bij m'n moeder en m'n zusje gebleven."

Harold lachte verachtelijk.

„Bij je moeder! Een kerel moet erop uit om te vechten en wat van de wereld te zien. Als je oud bent en grijs, komt de tijd dat je thuisblijft en dat zal vroeger zijn dan je lief is."

Valdric zweeg en staarde voor zich uit. Een windvlaag bolde het zeil van de boot, met de andere schepen voeren ze de Seinemond uit en de wijde zee op, het onbekende Brittannië tegemoet

Valdric was nooit op zee geweest. In andere omstandigheden zou hij het een heerlijke tocht hebben gevonden.

Het water was kalm en last van zeeziekte had hij niet. Zo ver hij kon zien, was er niets dan lucht en water en wat krijsende vogels, die de drakeschepen begeleidden op hun tocht.

Langzamerhand vervaagde de kust van Gallië in de vallende schemering en tenslotte werd het nacht. Terwijl de Noormannen zich te goed deden aan het geroofde voedsel, zakte Valdric langzaam opzij. Harold legde hem op de bodem van het schip, waar hij verder sliep zonder dat het zingen en praten van de Vikings hem stoorde.

Toen hij wakker werd, was de zon al een eind boven de kim; recht voor hem uit was een lichte streep zichtbaar, die zich hoog boven het water verhief.

Aan boord van de schepen heerste grote bedrijvigheid. Wapens en schilden werden zorgvuldig nagekeken en een ieder maakte zich gereed voor de komende strijd.

Harold klopte de jonge Galliër op de schouders.

„Straks kun je tonen wat je waard bent, broedertje. Hier, pak aan en gebruik ze goed."

Hij duwde Valdric een kort zwaard in de hand en een metalen schild, waarin vreemde tekens waren gedreven.

„Sla de Saksen niet te laag aan," waarschuwde hij. „Het zijn koppige vechters en aan weglopen doen ze niet."

Hij grinnikte vrolijk, verheugd bij het vooruitzicht dat hij eindelijk weer eens een tegenstander zou ontmoeten, die de moeite waard was.

Valdric keek naar het zwaard dat de Noorman hem had gegeven; de gedachte, dat hij daarmee zou moeten vechten tegen mensen die hij zelfs nog nooit gezien had, deed hem huiveren van angst en afkeer.

Intussen werd de grijze streep in de verte steeds duidelijker en Valdric begreep, dat hij voor het eerst van zijn leven de kust van Brittannië zag. Hij kon een strook vlak strand onderscheiden en daarachter, steil oplopend, de ruwe krijtrotsen.

Harold wees hem op een paar gedaanten, die boven op de rotsen het naderbijkomen van de schepen gadesloegen.

„Ze wachten al op ons," zei hij. „Het zal niet gemakkelijk worden!"

De boten waren nu nog slechts enkele tientallen meters van het strand af. De roergangers hielden de schepen haaks op de kust om het trefvlak zo gering mogelijk te maken en de boogschutters bij de voorplecht legden alvast een pijl op de pees van hun wapen.

Nog eer de boten geland waren, schoten ze het eerste salvo op de rotsen af, dat uit de hoogte onmiddellijk werd beantwoord.

Terwijl de schepen op het strand gleden, sprongen de vikings eruit en renden naar de beschutting van de rotsen. Harold pakte Valdric bij zijn pols en trok hem mee. „Schiet op. Als je daar blijft zitten, ben je binnen enkele ogenblikken een stekelvarken."

Ze stormden het strand op, naar de voet van de rotsen De pijlen van de Saksen konden hen hier niet bereiken, maar het gevaarlijkste deel van de tocht begon nu pas. Slechts op twee plaatsen was het strand door een nauwe kloof met het land daarachter verbonden; die kloven zouden ze door moeten om hun strooptocht te kunnen beginnen.

Gudran Leifjod, de leider van de woeste horden, verdeelde zijn mannen in twee groepen; met de boogschutters voorop begonnen ze de aanval op de beide kloven.

Valdric was met Harold ingedeeld bij de groep, die de tweede kloof moest bestormen. Hij merkte dat de Noormannen hem voortdurend in het oog hielden en begreep dat er niets anders opzat dan mee te doen. Terwijl hij zijn schild voor zich uit hield, volgde hij Harold, die met opgeheven zwaard op de kloof afging.

WORDT VERVOLGD

Ze stormden het strand op, naar de voet van de rotsen.

BILLIE TURF

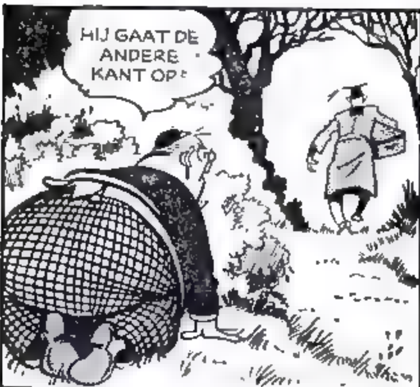
Het dikste studentje ter wereld

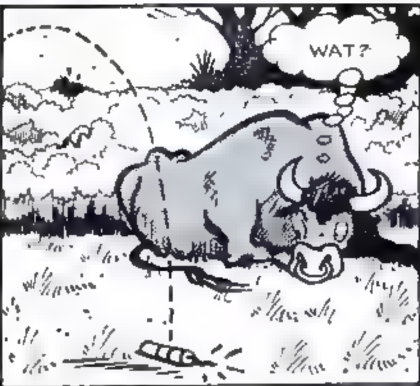

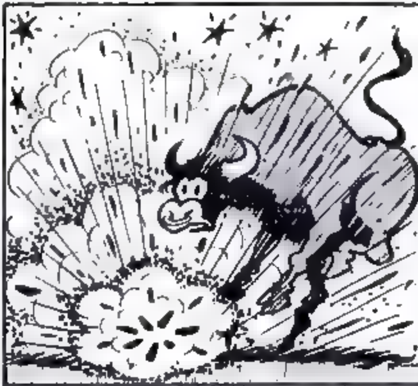

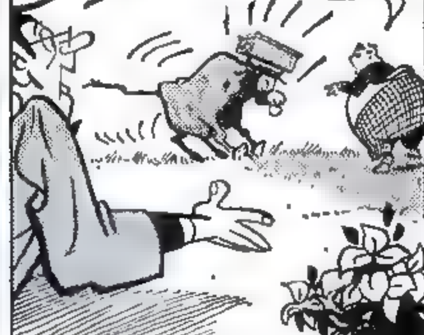

KLETSPRAAT VAN MENEER KWEL, ER ZIT GEEN ETENSWAAR IN.

VUURPIJLEN, WAT HEB IK DAAR AAN VOOR MIJN LEGE MAAG?
HIJ GOOIT ZICH VOOR DE STIER OM MIJ TE VERDEDIGEN, DE HELD!

BILLIE!
HÈ? WAT... OOO!

OPZIJ, AKELIG BEEST, MENEER KWEL KOMT ERAAN.

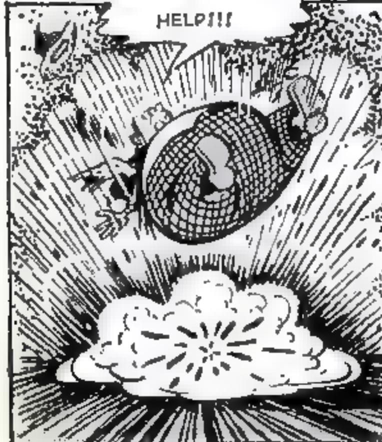

B LLIE, KOM HIER!
HIJ IS SP NNIJDIG, IK VERSTOP ME TOTDAT HIJ GEKALMEERD IS.

H,ER ZOEKT HIJ M J VAST N ET ACHTER.

ALS MENEER KWEL MAAR NIETS OVER-KOMEN IS, JONGENS.
DAAR KOMT HIJ AL, KOLONEL!

BILLIE HEEFT M'N LEVEN GERED, MAAR NU IS HIJ ZOEK!
HIJ KOMT WEL TERECHT. WE GAAN HET VUURWERK AFSTEKEN.

DE KOLONEL HEEFT EEN PRACHT GE VOGELVERSCHR KKER GEMAAKT, JONGENS.
WE ZULLEN EENS KIJKEN OF DE SPULLEN HET DOEN, JONGENS.

HELP!!!

BILLIE, IK BEN JE VOOR ALTIJD DANKBAAR, JONGE HELD!
IK W L NAAR HU S... HÈ, WAT ZEGT U?

GENIET MAAR VAN DE LEUKE AVOND!
IK GELOOF DAT K DIT KAMPVUUR NOO T VERGEET!

AVONTUUR IN DE NATUUR

DE ONVERMOEIBARE KIEKENDIEF

Er blies een gure wind uit het noordwesten, die regenvlagen afwisselde met natte sneeuw. De eenden in de veenplassen hadden beschutting gezocht in de luwte van de hoge pollen langs de oever. De korhoenders waren vertrokken naar de dennenaanplant. Alleen de blauwe kiekendief vloog nog, zoals altijd. Hij was een geharde vogel, die afkomstig was uit het hoge noorden. In zoekende, lage vlucht zwierf hij over de heidevelden van de vroege morgen tot diep in de avondschemer. Soms hing hij stil, de lange, gestreepte staart uitgespreid, de kop met de forse haaksnavel speurend omlaag gericht. Liep daar een muis? Maar meestal was het mis en hief de kiekendief weer de vleugels om zich door de wind te laten wegblazen. Traag wiekend doorzocht hij het lichte berkenbos. Behendig scheerde hij om stammen en struiken. Daar versnelde hij zijn vaart. Haastig stootte hij neer. Maar de rat had hem gezien en verdween in een graspol. Secondenlang hing daarboven de kiekendief. Aarzelend vloog hij verder, tot hij plotseling met de wind mee pijlsnel terugkeerde. Opnieuw hing hij stil boven de pol waarin de rat verdwenen was. Misschien had hij hem kunnen verrassen. Maar de begeerde buit vertoonde zich niet. En weer tornde de kiekendief schommelend en zwenkend tegen de harde wind in, terwijl de regen hem over de veren striemde. Uren en uren joeg de slanke vogel door. Soms liet hij zich meevoeren door de luchtstroom en zeilde hij zonder moeite kilometers ver terug. Met nieuwe moed begon hij dan weer. Daar vloog hij over de veenplas. De dommelende eenden schrokken op en vluchtten in een lange sliert voor hem uit. Zorgvuldig speurde de kiekendief tussen de pollen. Misschien was er een eend achtergebleven, die ziek was of die niet goed vliegen kon...

Maar toen de avondschemer begon te vallen, had de kiekendief nog geen prooi gevonden. De dag liep ten einde. De kleine vogels zochten een beschut plekje om te overnachten. Schudde daar een graspieper de regendruppels uit zijn veren? De kiekendief repte zich laag over de ongelijke grond. Zijn lange klauwen gristen de overrompelde pieper uit de lucht, juist toen die hem op het laatste moment nog ontglippen wilde...

Toch de eerste prijs

Met een tevreden zucht veegde Barry van Leur zijn vette handen af aan een stuk poetskatoen. Met zichtbaar welgevallen bekeek hij het resultaat van zijn werk van die middag. Zijn karretje zag er keurig uit. Vrolijk rood geschilderd met in witte letters de naam erop. Swift heette de zeepkistauto. Hij had die naam eens gezien op een plaat van een raceboot en hij had begrepen, dat het iets te maken had met snelheid. En snel was zijn zeepkist! Misschien wel de snelste van alle zeepkistauto's uit de hele buurt. Dat zou de volgende dag moeten blijken, wanneer de races gehouden zouden worden. Daarom had hij zijn wagen eens grondig nagekeken en alles geolied, want morgen moest Swift feilloos en gesmeerd lopen.

Barry werd in zijn gepeins gestoord door zijn moeder, die riep dat Hans er was. Hans Hunekamp, zijn vriend, deed ook mee aan de race. Hij had zijn zeepkist Raket genoemd. En Barry moest eerlijk bekennen, dat Raket en Swift ongeveer even snel waren.

„Hoei," loeide Hans, toen hij de schuur binnenkwam, waar Barry nog een paar bijna onzichtbare vlekjes van zijn Swift stond af te vegen.

„Hoe loopt ie?"

„Weet ik nog niet," was het antwoord. „Ik moet hem nog even proberen."

„Ik heb daarnet al een proefrit gemaakt," sprak Hans gewichtig.

„En?" vroeg Barry.

„'t Ging wel," zei Hans. „Ik mag niet klagen."

„Mooi," knikte Barry. „Wil je mij nog even helpen bij de proefrit?"

„Top, baas," sprak Hans.

Ze reden het karretje de schuur uit en duwden het de tuin door de straat op. Om beurten duwend en sturend reden zij naar het park, waar de races gehouden zouden worden. In het park was een heuvel van ongeveer vijftien meter hoogte, waarover een geasfalteerde weg liep. Op de heuvel nam Barry in zijn wagen plaats en vroeg Hans hem af te duwen. Hans duwde het karretje zo hard hij kon tot aan de helling.

„Los!" schreeuwde Barry en daar schoot Swift als een pijl uit de boog de heuvel af. Barry voelde de wind langs zijn gezicht strijken. De weg lag kaarsrecht voor hem. Ongeveer tweehonderd meter verder was er een flauwe bocht naar links. Even voorbij deze bocht werd de weg gesneden door een zijlaan. Honderd meter daarachter zou morgen de finish zijn.

In de bocht maakten de banden een zacht suizend geluid. Verder klonk er niets verontrustends. Er piepte niets, er liep niets aan. Barry was dik tevreden over zijn Swift. Hij stuurde naar de kant en remde. Swift stond keurig stil, Barry liet een tevreden geknor horen. Toen Hans zich even later bij hem gevoegd had, begaven de jongens zich naar huis.

De volgende morgen dadelijk na het ontbijt rende hij naar zijn Swift. Hij reed de wagen de schuur uit en begaf zich naar het park. Al in de verte zag hij dat het op de heuvel en in het park een drukte van belang was. Hij kwam er de meest vreemdsoortige karretjes tegen. Verschillende jongens stonden in groepjes de kansen op een overwinning te bespreken, af en toe wierpen ze bewonderende blikken op Swift.

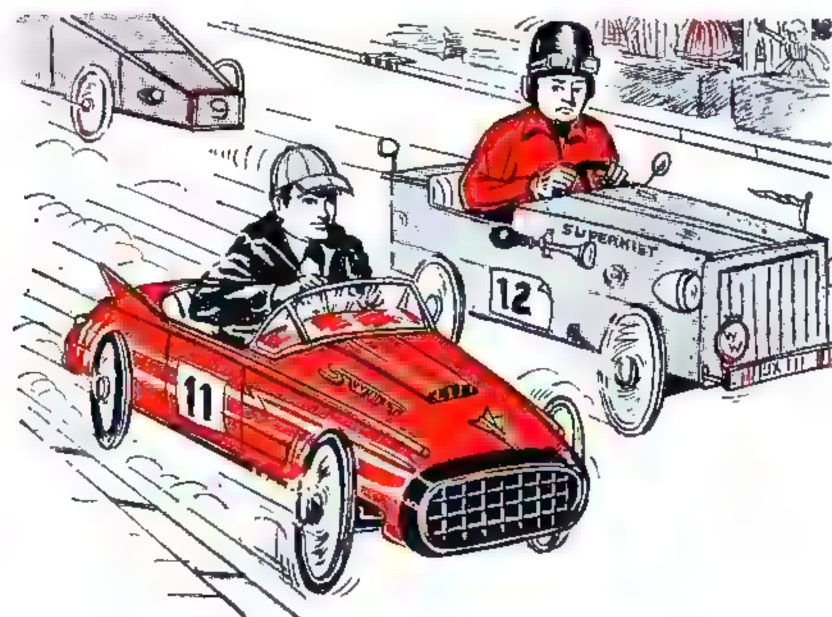
Hans stond in de buurt van de start al op hem te wachten.

„Hei, Barry, goed weer, hè?" brulde hij.

Barry knikte.

„Is er al geloot?"

„Nee," antwoordde Hans, „ze zijn

Barry wist in de bocht nummer één te passeren.

er nog niet allemaal, maar het zal niet lang meer duren, want meneer Karee staat al steeds op zijn horloge te kijken."

En inderdaad — Hans was nauwelijks uitgesproken, of meneer Karee floot verzamelen. Meneer Karee had de race georganiseerd. Vorig jaar had hij het voor het eerst gedaan voor het vakantiecomité. Toen was het zo'n succes geworden, dat hij het nu weer moest doen.

Er werden twee prijzen uitgeloofd. De eerste bestond uit een fiets met handremmen en versnellingen, de tweede prijs was een elektrische trein. De eerste prijswinnaar kreeg bovendien nog een wisselbeker, die vorig jaar in handen gekomen was van Fred Koemans. Meneer Karee legde de voorwaarden en het wedstrijdreglement aan de deelnemers uit. Er zou in groepen van vier gereden worden. Er waren tweeëndertig deelnemers, dus dat kwam goed uit. De winnaars van de groepen van vier zouden gevieren weer een rit moeten maken, waardoor er tenslotte twee prijswinnaars zouden overblijven, die dan om de eerste en tweede plaats moesten strijden. Om de deelnemers in groepen te verdelen moest er geloot worden. De baan was driehonderd meter lang; het ging erom als eerste aan de finish te komen of anders een zo groot mogelijke afstand af te leggen, indien geen der deelnemers de finish wist te bereiken.

Barry lootte groep drie en Hans groep zeven. Toen iedereen wist in welke groep hij uitkwam, stelden de eerste vier renners zich met hun helpers aan de start op. Barry en Hans hadden zich naar de bocht in de baan begeven, waar zij een mooi uitzicht hadden op de start en de finish. Het was er aardig druk. Vrienden en zusjes en kennissen van de jeugdige renners hadden een plaatsje langs de baan gezocht om de coureurs aan te moedigen. Meneer Karee ging bij de startlijn staan om het startschot te lossen.

Zijn arm ging omhoog en pang! Het schot ging af.

De helpers brachten de wagens op gang. Enkele ogenblikken later reeds waren ze de plaats waar Hans en Barry stonden al voorbij. Zij rekten de halzen om te zien wie de rit zou winnen, maar ze konden het niet zien door de andere mensen die voor hen stonden. Even later kwam er een buurjongen van Hans voorbij.

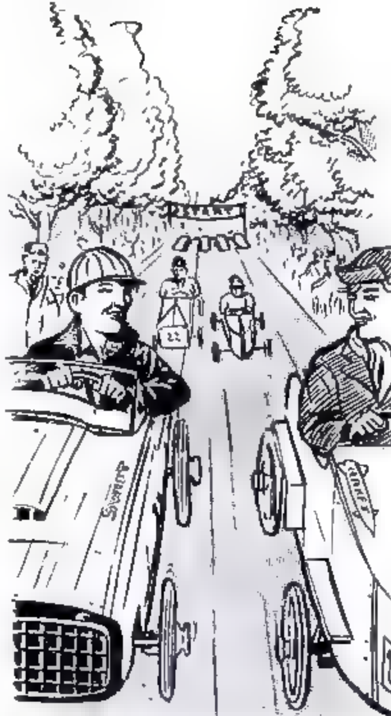
„Wie heeft er gewonnen?" riep Hans

„Ik," was het antwoord.

„Gefeliciteerd," brulde Hans terug en tot Barry: „Nou, als bij kan winnen, maak jij zeker een goede kans."

Barry haalde zijn schouders op.

„Ik zal maar eens maken, dat ik

Hij knipoogde en toen was de bocht er weer.

aan de start kom," zei hij, „ik moet zó rijden."

„Ja," zei Hans en samen liepen ze de heuvel op.

Onderweg rammelden de renners van de tweede groep voorbij.

Hans keek hen even na en zag nog net hoe een van de jongens van de baan reed, doordat er een voorwiel van zijn wagen afliep.

„Pech gehad," bromde hij en repte zich achter Barry aan, die doorgelopen was.

Ze waren ruimschoots op tijd aan de start. Barry stond bijna te springen van ongeduld. Eindelijk commandeerde meneer Karee:

„In de wagens."

De helpers zetten zich schrap en daar klonk het startschot.

De renners schoten de helling af. Barry lag op de tweede plaats, maar zijn snelheid nam nog steeds toe, zodat hij langzaam maar zeker op nummer één inliep. Achter hem kwam nu ook nummer drie opzetten, kwam zelfs naast hem, maar Swift was niet meer te houden. Barry wist in de bocht nummer één te passeren En toen was het al voorbij.

Als eerste bereikte hij de eindstreep. De mensen aan de finish juichten hem toe

Een van de heren van de wedstrijdleiding klopte hem zelfs op de schouder. Barry bloosde ervan. Hij haastte zich naar Hans om hem het goede nieuws te vertellen, maar deze was al op de hoogte en gaf zijn vriend uit pure vreugde zo'n klap op zijn schouder, dat hij bijna door de grond ging.

„Geweldig! Heb ik het je niet gezegd?" schreeuwde hij hem in het oor.

Barry knikte.

De beide jongens bleven nog even staan kijken naar de volgende twee ritten en gingen toen weer naar de startlijn, omdat het nu Hans' beurt was. Nu voelde hij dezelfde spanning, die Barry zo pas ook gevoeld moest hebben Hij popelde van ongeduld, maar ook voor hem kwam de tijd van starten. En wat hij zelf niet verwacht had, gebeurde. Hij won zijn rit De vreugde van de beide knapen kende geen grenzen meer. Ze sloegen elkaar om het hardst op de schouders. Gelukkig kwam meneer Karee tussenbeide om te vertellen, dat er voor de halve finale geloot moest worden

Toen zakte de vreugde een beetje, want Hans en Barry lootten beiden in de eerste groep.

In stilte hadden ze gehoopt allebei in de finale te komen en dan elkaar de eerste prijs te betwisten. Helaas kon er in één groep maar één winnaar zijn, dus moest er zeker een van hen of misschien wel allebei, afvallen.

Hans was de eerste die de goede stemming weer terugvond.

„Ach," zei hij, „een van ons heeft vast en zeker een prijs."

„Ik hoop zelfs, dat het de tweede is, dan kunnen we samen met die trein spelen."

Barry bromde maar eens wat.

„Kom, we moeten ons opstellen," vervolgde Hans en hij trok Barry mee naar de startlijn.

De vier wagens stonden keurig naast elkaar. Hans stak zijn duim tegen Barry op.

„Sterkte!" schreeuwde hij en toen klonk het startschot.

Barry lag al dadelijk voor. Hij suisde de heuvel af. Hij boog zich diep naar voren om zo min mogelijk wind te vangen. Uit een ooghoek zag hij een tegenstander naast zich opdoemen. Was het Hans? Ja! Hij knipoogde en toen was de bocht er weer. Barry nam hem zo scherp mogelijk. Hij wilde achterom kijken waar zijn tegenstanders bleven, maar hij bedwong zich en kwam weer als eerste aan. Aan de finish draaide hij zich om en zag tot zijn verbazing, dat niemand hem de laatste honderd meter op de hielen gezeten had. Midden op de baan lagen of stonden de drie wagentjes kriskras door elkaar. Een van de wagentjes was door zijn achterwielen gezakt en dwars op de baan gekomen, de beide andere wagens waren er tegenaan gebotst en vanzelfsprekend niet meer in staat geweest de wedstrijd uit te rijden. Barry vond dat zijn overwinning hierdoor in waarde daalde, maar

Hans verzekerde hem dat hij toch gewonnen zou hebben, omdat zijn voorsprong al te groot was geweest. Hans' Raket was wonderlijk goed van de botsing afgekomen. Er waren twee houten spatborden afgebroken en zijn voorwiel liep aan, maar volgens Hans was dat gauw verholpen.

Ondertussen was de tweede groep aan de start verschenen; Barry wilde graag zien wie daar zou winnen, want dat zou zijn tegenstander voor straks worden. Het verbaasde hem niet, toen bleek dat Fred Koemans ook nu weer won.

„Nou gaat het spannen, Bar," zei Hans. „Jij of Fred."

„'t Zal Fred wel zijn," bromde Barry. „Zijn Vliegende Hollander loopt lichter dan Swift."

„Ach, doe toch niet altijd zo pessimistisch. Je hebt best kans, dat weet je net zo goed als ik."

„Kom, jullie zullen zo wel moeten rijden."

Gespannen stond Barry enkele ogenblikken later weer aan de start. Van opzij bekeek hij zijn tegenstander. Nee, hij had absoluut geen kans om het van die Koemans te winnen.

„In de wagens," riep meneer Karee

Barry ging zitten en Hans zette zich achter de wagen

„Sterkte en veel succes," fluisterde hij Barry in 't oor.

„Klaar?" Pang!

Hans duwde wat hij kon.

„Los!" schreeuwde Barry. Hij suisde de baan af met Fred vlak naast zich. Langzaam liep deze op Barry uit. Maar Barry gaf zich nog niet gewonnen. Hij wipte als een volleerd jockey op zijn bankje heen en weer om de wagen meer snelheid te geven en ja! Hij passeerde de Vliegende Hollander. Ze waren nu ongeveer vijfentwintig meter vóór de bocht.

En plotseling zag Barry iets, dat hem de hele wedstrijd deed vergeten. Uit de zijlaan, die tijdens de wedstrijd voor het verkeer was afgesloten, kwam een zonderlinge stoet de baan op gerend. Voorop een man met een tas onder zijn arm, gevolgd door een agent en verschillende andere mensen.

„Een dief," flitste het door Barry heen.

Zonder zich te bedenken stuurde hij recht op de voorste man aan. Deze zag het naderende gevaar. Hij aarzelde, wilde opzij springen, maar het was al te laat. De wagen raakte zijn benen. De man verloor zijn evenwicht, slingerde de tas van zich af en viel over Barry heen. Voordat hij zich hersteld had, was de agent bij hem. Met een pijnlijk gezicht krabbelde de man overeind. Van alle kanten kwamen nu de toeschouwers aangerend. Barry klom versuft uit zijn wagen en bleef besluiteloos staan. Toen zag hij de tas liggen die de man weggeworpen had. Hij raapte hem op en bracht hem naar de agent die inmiddels van een collega versterking gekregen had.

„Dat was keurig werk, jongeman," zei de agent. „Je was net op tijd, anders was de kerel ons misschien wel te glad af geweest."

„Wat is er aan de hand?" vroeg meneer Karee, die nu ook de plaats van de botsing bereikt had.

„Die man daar heeft zo juist een bankloper zijn geldtas weten te ontfutselen," antwoordde de agent.

„Maar dank zij deze jongeman heeft hij niet kunnen ontsnappen."

„Zo, zo," zei meneer Karee, „dat is niet mis, Barry."

Barry wist niet wat hij zeggen moest.

„Nu moeten we straks de wedstrijd over rijden, want nu heeft Fred zijn overwinning niet helemaal verdiend," zei meneer Karee.

Maar voordat iemand kon antwoorden, mengde de bankloper zich in het gesprek.

„Ik moet je nog hartelijk bedanken, jongeman," zei hij. „Jij hebt de bank een grote verliespost bespaard."

„'t Was niets," mompelde Barry. „'t Was gebeurd voordat ik het wist."

„Nou, maar ik vind het geweldig, wat je gedaan hebt. Mag ik je naam en adres, want ik denk, dat de bank. . ."

Met tegenzin gaf Barry zijn naam en adres op, die tegelijkertijd door de agent genoteerd werden voor het proces-verbaal. Toen de drukte eindelijk een beetje geluwd was, kwam meneer Karee hem halen om de finale over te rijden, hoewel Barry stijf en strak volhield, dat hij toch niet gewonnen zou hebben. Hij moest, of hij wilde of niet, opnieuw starten.

De spanning was er echter voor hem al en hij kwam zoals hij wel geweten had, als tweede aan, wat nog een hele prestatie was, vond Hans

Moe begaven de jongens zich na de prijsuitreiking naar huis, waar iemand van de bank al op Barry wachtte.

Deze meneer bedankte hem nogmaals en vertelde, dat de tas 80 000 gulden bevatte. Tachtigduizend gulden? Barry kon zich nauwelijks zo'n groot bedrag voorstellen.

Toen overhandigde de man Barry een enveloppe en zei, dat hij maar moest zien, wat erin zat. Het was een flink bedrag aan geld; Barry was er beduusd van, maar een ogenblik later telde hij het in gedachten toch op bij wat hij in zijn spaarpot had. De fiets waarvoor hij zo lang gespaard had, kwam nu aardig dichtbij. . Dan werd het dus toch de eerste prijs!

„Ik moet je nog bedanken, jongeman, jij hebt de bank een grote verliespost bespaard."

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

ZACHTJES BEGON ANITA HETZELFDE LIEDJE TE SPELEN, DAT ELSA GEZONGEN HAD. ELSA HAD, TE TROTS OM GELD AAN TE NEMEN, TEN EINDE RAAD BESLOTEN BUITEN DE KASTEELTUIN TE KOMEN ZINGEN OM HET GELD TE VERDIENEN VOOR EEN NIEUWE JAPON VOOR HET ZANGFESTIVAL.

TOEN HET LIED UIT WAS, BLONKEN ER TRANEN IN ELSA'S OGEN

ELSA ZOU STOMVERBAASD ZIJN GEWEEST ALS ZE GEWETEN HAD, DAT DE PRINSES DIEZELFDE DAG NOG BIJ HAAR WAS GEWEEST, VERKLEED ALS BOERENMEISJE. OVERGELUKKIG WACHTTE ZIJ OP DE TERUGKEER VAN HAAR VRIENDIN.

OPTELSOM

LUIM + REEP = EREPLUIM

Om dit sommetje „uit te rekenen" moet je de letters van elk woord afzonderlijk door elkaar gooien en dan twee andere goede woorden maken. Samen vormen zij dan weer een groter woord, dat uit dezelfde letters bestaat als het derde woord in de opgave.

RAADSELS

1 Wagen + rund = antiek rijtuig
2 Rauw gegeten groente + schrijf gereedschap = nachtrust
3 Slaapplaats + karakter = kalm

OPLOSSINGEN VAN DE PUZZELS UIT ONS VORIG NUMMER

Ladderraadsel

S L I K
P A U W
E L B A
R O E R
W E S T
E B B E
R A I L

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord SPERWER, op de laatste rij KWARTEL.

Anagram

REGENTON

Kop-en-staartpuzzel

T/WEE/K
B/ROS/E
G/ADE/R
O/VER/S

Op de laatste rij letters lees je het woord KERS.

Woorden breien

IJZER-ZERK-BERK-BRIK-BLIK

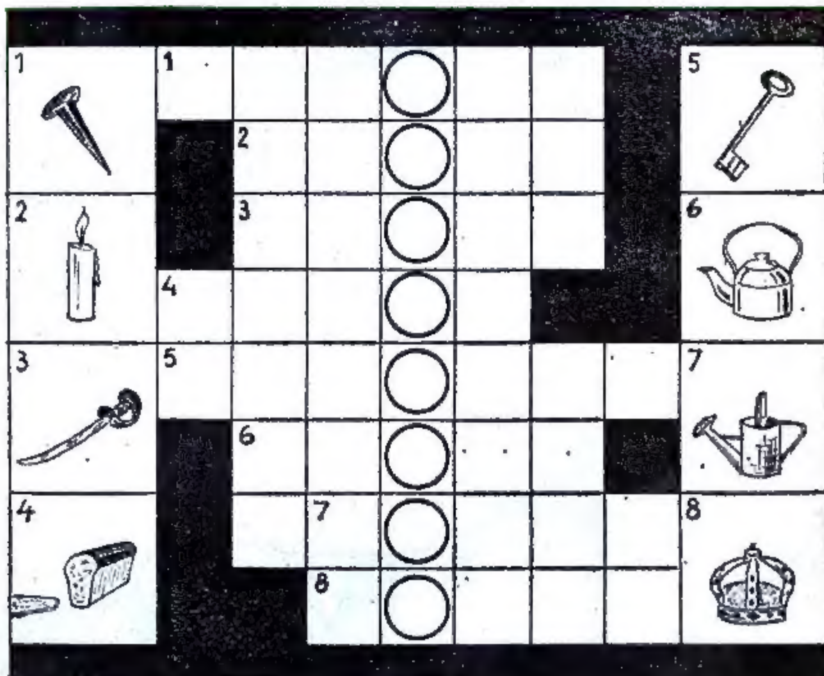
Andere oplossingen zijn natuurlijk ook mogelijk.

Raadsels

1 Hand + el + aar = handelaar
2 Pa + ra + sol = parasol

Woordrebus

K — OP — ER = K O P E R

BEELDPUZZEL

In deze figuur moeten acht woorden ingevuld worden. Je krijgt geen omschrijvingen, maar tekeningetjes. Je gaat de namen van de dingen, die de afbeeldingen voorstellen, in het rijtje met hetzelfde nummer zetten. Je zult dan zien, dat in de kringetjes van boven naar beneden een heel klein kereltje te voorschijn komt.

VERBORGEN SPREEKWOORDEN

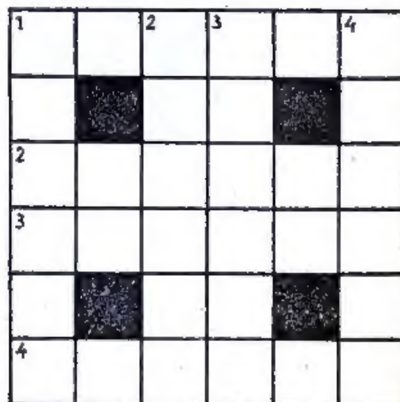
AL WIE VERLOREN GEDULD WAAGT, VERLOREN MOED OVERWINT, DIE WINT ALLES

In deze nogal vreemde zin zijn drie korte spreekwoorden verborgen. Pluizen jullie de zin maar uit elkaar, zodat alle woorden op hun plaats komen.

TOVERVLECHTWERK

1 Lange smalle vaan, die ook wel samen met een vlag gebruikt wordt
2 Drassig land, zonder afwatering
3 Zeerover
4 Bekende zangvogel

Als je van links naar rechts de goede woorden in dit tovervlechtwerk hebt ingevuld, kun je dezelfde woorden van boven naar beneden lezen.

SJORS

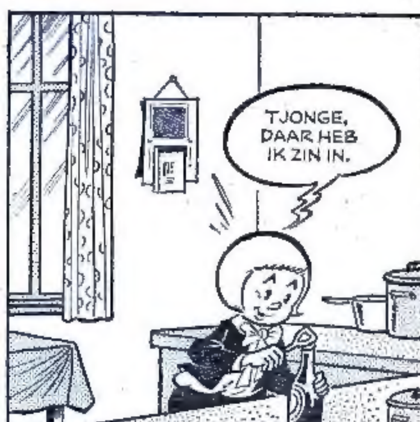
VAN DE REBELLENCLUB

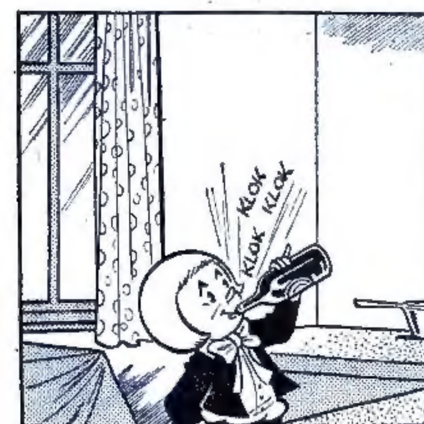

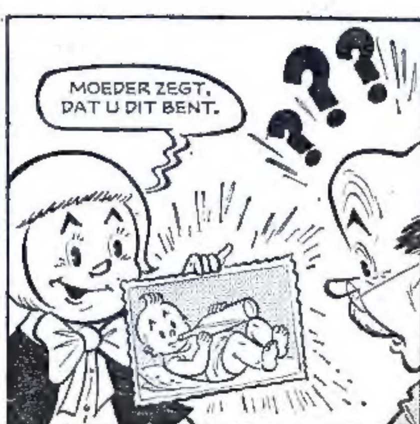

THEBAN VOORKWAM DAT TONAR MET DE GEVANGE MEE VIEL. HIJ TROK HEM OP DE TRAP. DE BANDIET WAS REEDS TUSSEN DE MARKTKOOPLUI TERECHT GEKOMEN...

VLUG, WIJ MOETEN HEM ACHTERNA! HOUD DIE BANDIET TEGEN!!!

Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Bij abonnement 20 cent.
Losse nummers 25 cent. Prijs voor abonnees op de Spoornestad-weekbladen 12 cent.